

Αριθμός απόφασης

2524/2018

ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τμήμα Η'

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές Σταματία Αναστασιάδου, Πρόεδρο Εφετών, Καλλιόπη Κουτουράτσα, Ευγενία Κωνσταντινίδου-Εισηγήτρια, Εφέτες και από τη Γραμματέα Αναστασία Μήκα.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 03 Νοεμβρίου 2017, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ - ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1)

Ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία και
τον διακριτικό τίτλο νομίμως
εκπροσωπούμενης, που εδρεύει στη

2) κατοίκου

για τον εαυτό του,
ατομικώς και ως νόμιμου εκπροσώπου και διαχειριστή της
ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία και
τον διακριτικό τίτλο και 3)

του κατοίκου για τον
εαυτό του, ατομικώς και ως νόμιμου εκπροσώπου και διαχειριστή της
ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία και
τον διακριτικό τίτλο οι οποίοι
εκπροσωπήθηκαν στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, από την
πληρεξούσια δικηγόρο Ελευθερία Παπαδημητρίου (ΑΜ Δ.Σ.Θ.
009648).

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ: 1) (-ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ Α' ΑΓΩΓΗΣ - 1^{ου} ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ Β' ΑΓΩΓΗΣ):

κατοίκου του και 2) (- 2^{ου}

ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ Β' ΑΓΩΓΗΣ):

κατοίκου οι οποίοι

εκπροσωπήθηκαν στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, από τον
πληρεξούσιο δικηγόρο Απόστολο Καραγκουνίδη (ΑΜ Δ.Σ.Θ. 003948).

Ο πρώτος εφεσίβλητος - ενάγων - 1^{ος} εναγόμενος,

άσκησε, ενώπιον του Πολυμελούς

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, κατά των εκκαλούντων-εναγομένων-εναγόντων την, από 11.12.2012 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 35836/13.12.2012, αγωγή του, με την οποία ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σε αυτήν. Επίσης, οι εκκαλούντες-εναγόμενοι-ενάγοντες άσκησαν κατά των νυν εφεσιβλήτων, ενώπιον του ίδιου δικαστηρίου, την, από 04.01.2013 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 335/07.01.2013, αγωγή τους, με την οποία ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σε αυτήν. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, συνεκδικάζοντας, κατά την τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων, τις παραπάνω αγωγές, εξέδωσε τη 12934/2014 οριστική απόφασή του, με την οποία, για τους λόγους που εκθέτει, απέρριψε τη δεύτερη και έκανε, εν μέρει, δεκτή την πρώτη από αυτές, ως βάσιμη και κατ' ουσία. Την απόφαση αυτή προσέβαλαν οι εναγόμενοι-ενάγοντες, με την, από 26.09.2014 έφεσή τους, που έχει κατατεθεί στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 3765/29.09.2014 και προσδιορίστηκε να συζητηθεί, ενώπιον του Α' Τμήματος, του παρόντος Δικαστηρίου, με τη, με αριθ. βιβλ. εισαγ. 3212/30.09.2014, πράξη προσδιορισμού δικασίμου της γραμματέως αυτού, αρχικώς, κατά τη δικάσιμο της 04.03.2016 και, κατόπιν αναβολών, στις 20.05.2016 και στις 21.10.2016, οπότε και συζητήθηκε (στο Η' Τμήμα αυτού του Δικαστηρίου), χωρίς, όμως, να εκδοθεί απόφαση επ' αυτής, λόγω παραίτησης από το Δικαστικό Σώμα του ορισθέντος Εισηγητή Δικαστή

Ήδη, δυνάμει της, από 20.09.2017 και με αριθμό 264/2017 (ΓΑΚ/ΕΑΚ/20985/2326/2017), πράξης του Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Εφετείου Θεσσαλονίκης,

Αρεοπαγίτη, εισάγεται για ανασυζήτηση-η προκείμενη υπόθεση κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο.

Η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε αντιμωλία των διαδίκων.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων αναφέρθηκαν στις

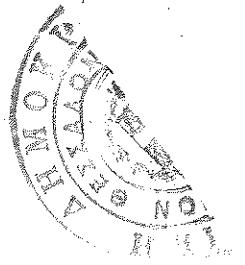

2ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

προτάσεις τους, που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Σύμφωνα με το άρθρο 307 του ΚΠολΔ, όπως αυτό διαμορφώθηκε με το Ν. 3659/2008, «Αν για οποιονδήποτε λόγο που παρουσιάστηκε μετά το τέλος της συζήτησης είναι αδύνατο να εκδοθεί η απόφαση, συζήτηση επαναλαμβάνεται αφού οριστεί νέα δικασίμος και κοινοποιηθεί κλήση. Ο ορισμός της δικασίμου μπορεί να γίνει και η κλήση για τη συζήτηση μπορεί να κοινοποιηθεί με την επιμέλεια είτε κάποιου διαδίκου είτε της γραμματείας του δικαστηρίου. Το ίδιο εφαρμόζεται και όταν το δικαστήριο διατάξει να επαναληφθεί η συζήτηση. Σε όλες τις πιο πάνω περιπτώσεις, οι κλήσεις για συζήτηση και τα αποδεικτικά της επίδοσης συντάσσονται ατελώς.». Με την τελευταία, αυτή, διάταξη ορίζεται ότι, αν για οποιονδήποτε λόγο, που εμφανίζεται μετά τη συζήτηση (πχ παραίτηση, θάνατος δικαστή), καταστεί αδύνατη η έκδοση της απόφασης, επιβάλλεται η επανάληψη της συζήτησης. Ως τέλος της συζήτησης νοείται αυτό επ' ακροατηρίου, γιατί, εννοιολογικά, η συζήτηση έχει την έννοια της υποβολής των ισχυρισμών στο ακροατήριο, της θέσης υπόψη του δικαστηρίου των αποδεικτικών μέσων και της παροχής, τυχόν, αναγκαίων διευκρινίσεων. Για την επανάληψη της συζήτησης απαιτείται ορισμός δικασίμου και κοινοποίηση κλήσης. Η επαναλαμβανόμενη συζήτηση, όπως και στην περίπτωση του άρθρου 254 ΚΠολΔ, αποτελεί συνέχεια της προηγούμενης συζήτησης και όχι νέα, αφού οι δύο διατάξεις διαφέρουν μόνο ως προς το λόγο της επανάληψης. Συνεπώς, για τον παριστάμενο, κατά την επαναλαμβανόμενη συζήτηση, διάδικο δεν απαιτείται η κατάθεση νέων προτάσεων, αλλά είναι επιτρεπτή η επαναφορά των προτάσεων που έχουν κατατεθεί προηγουμένως, ενώ, ο διάδικος που είχε παραστεί κατά την αρχική συζήτηση, αλλά δεν παρίσταται στη συνέχεια, δικάζεται κατ' αντιμωλία (βλ. ΕφΑθ 1503/2010, ΕφΑθ 961/2009, ΕφΠατρ 1009/2008, ΕφΠατρ 1253/2007,

ΕφΑθ 1849/2001 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), χωρίς να χρειάζεται να καταθέσει νέες προτάσεις, αν και τούτο, βεβαίως, δεν αποκλείεται να γίνει, αλλά είναι επιτρεπτή η επαναφορά των προτάσεων που έχουν κατατεθεί προηγουμένως. Ως προς τα πρακτικά δε, εφόσον έχουν υπογραφεί από τον διευθύνοντα τη συζήτηση εκείνη και το γραμματέα, διατηρούν το κύρος τους και παρέχουν πλήρη απόδειξη για το περιεχόμενό τους (βλ. ΑΠ 2046/2017, ΑΠ 673/2003, ΕφΠειρ 27/2016, ΕφΔυτΜακ 88/2011, ΕφΑθ 1849/2001 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στην προκείμενη περίπτωση, με την 264/20.09.2017 (ΓΑΚ/ΕΑΚ/20985/2326/2017), πράξη του Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Εφετείου Θεσσαλονίκης, νομίμως φέρεται προς επανάληψη της συζήτησης η, από 26.09.2014 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 3765/29.09.2014, έφεση των εναγομένων-εναγόντων κατά της 12934/2014 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, η οποία, αρχικώς, προσδιορίστηκε να συζητηθεί, ενώπιον του Α' Τμήματος, του παρόντος Δικαστηρίου, με τη, με αριθ. βιβλ. εισαγ. 3212/30.09.2014, πράξη προσδιορισμού δικασίμου της γραμματέως αυτού, το πρώτον, κατά τη δικάσιμο της 04.03.2016 και, κατόπιν αναβολών, στις 20.05.2016 και στις 21.10.2016, οπότε και συζητήθηκε (στο Η' Τμήμα αυτού του Δικαστηρίου), χωρίς, όμως, μετά το πέρας της συζήτησης, να καταστεί δυνατή η έκδοση απόφασης, διότι ο Εφέτης

ο οποίος είχε λάβει μέρος στη

σύνθεση του Δικαστηρίου τούτου και είχε οριστεί Εισηγητής Δικαστής επί της υπόθεσης, παραιτήθηκε από το Δικαστικό Σώμα (άρθρο 307 ΚΠολΔ). Πρέπει δε να σημειωθεί ότι οι διάδικοι, οι οποίοι, με την προαναφερθείσα πράξη, κλήθηκαν, οίκοθεν, νομοτύπως και εμπροθέσμως, να εμφανιστούν κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 307 ΚΠολΔ, όπως αποδεικνύεται από τα συνημμένα στο φάκελο της υπόθεσης, από 20.09.2017, δύο αποδεικτικά επιδόσεων προς τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους,

(για τους

εκκαλούντες) και (για τους εφεσιβλήτους), αντιστοίχως, του Επιμελητή Δικαστηρίων του Εφετείου Θεσσαλονίκης

3ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

παραδεκτώς, επαναφέρουν τις προτάσεις τους, που είχαν καταθέσει κατά την προηγούμενη συζήτηση της υπόθεσης, στις 21.10.2016, δοθέντος ότι, κατά τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα πρόταση, η επανάληψη της συζήτησης, βάσει της ανωτέρω διάταξης, κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, θεωρείται ως μία, ενιαία συζήτηση με αυτήν της, ως άνω, δικασίμου.

II. Η κρινόμενη έφεση των εναγομένων-εναγόντων, κατά της κατά της 12934/2014 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων, έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως, εντός της αποκλειστικής προθεσμίας των τριάντα (30) ημερών από την επίδοση της εκκαλουμένης, η οποία έλαβε χώρα στις 23.09.2014, όπως αποδεικνύεται από τη σχετική σημείωση επί του αντιγράφου αυτής, της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Κιλκίς.

[βλ. την 3765/29.09.2014 έκθεση κατάθεσης του δικογράφου της έφεσης, ενώπιον του γραμματέως του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, - άρθρα 495 §§1-2, 496-500, 511, 513 §1 εδ. β', 516 §1, 517 και 518 §1 εδ. α', γ' ΚΠολΔ, όπως τα άρθρα 495, 498 και 518 ισχυαν, κατά το χρόνο άσκησης της έφεσης, ήτοι, πριν από τις μεταβολές που επέφερε σε αυτά ο Ν. 4335/2015 (ΦΕΚ Α' 87/23.07.2015, έναρξη ισχύος 01.01.2016, κατ' άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ. 4 του ίδιου νόμου)]. Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικώς δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω από το Δικαστήριο αυτό, που είναι καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο [άρθρο 19 ΚΠολΔ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 4 §2 του Ν. 3994/2011 (ΦΕΚ Α' 165/25.07.2011)], ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της, κατά την ίδια, ως άνω, τακτική διαδικασία (άρθρο 533 §1 ΚΠολΔ), λαμβανομένου υπόψη και του γεγονότος ότι, για το παραδεκτό της άσκησης αυτής (έφεσης), βάσει των αναγραφόμενων στην παραπάνω έκθεση κατάθεσης του δικογράφου, έχει καταβληθεί και το παράβολο, ποσού διακοσίων ευρώ (200,-€), που προβλέπεται από την εφαρμοζόμενη, όπως ίσχυε, κατά

τα προεκτιθέμενα, διάταξη του άρθρου 495 §4 εδ. α' ΚΠολΔ, δυνάμει των διπλότυπων είσπραξης με αριθμούς, ΤΑ.Χ.ΔΙ.Κ., 91141, 91142 και Δημοσίου, 2869551 έως 2869554.

III. Με την, από 11.12.2012 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 35836/13.12.2012, αγωγή του (εφεξής, υπό στοιχείο Α'), ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ο ενάγων (ήδη, 1^{ος} εφεσίβλητος),

εξέθετε τα

ακόλουθα: Ότι, επαγγέλλεται μηχανολόγος μηχανικός οχημάτων, ενώ, από το έτος 1996 μέχρι σήμερα, ασκεί και το επάγγελμα του πραγματογνώμονα-ερευνητή τροχαίων ατυχημάτων, διατηρώντας ατομική επιχείρηση με έδρα τα

και

υποκατάστημα στη . Ότι, έχοντας διαπιστώσει, ήδη, από

το έτος 2000, την ανάγκη για τεχνική αναβάθμιση της λειτουργίας του γραφείου του και δη, για βελτίωση της οργανωτικής του υποδομής, ταχύτερη παρακολούθηση των υποθέσεων και ευχερέστερη διαχείριση των συντασσόμενων εκθέσεων πραγματογνωμοσύνης, μέσω της τεχνολογίας της πληροφορικής και των επικοινωνιών, συνέλαβε και σχεδίασε τη μορφή και τις βασικές παραμέτρους της δομής μιας φημιακής πλατφόρμας, με προορισμό την εξυπηρέτηση όλων των λειτουργικών βαθμίδων ενός οργανωμένου γραφείου διερεύνησης ατυχημάτων, από το στάδιο λήψης της σχετικής εντολής για διερεύνηση συγκεκριμένου τροχαίου συμβάντος μέχρι τη σύνταξη και αποστολή ολοκληρωμένης έκθεσης πραγματογνωμοσύνης. Ότι, προκειμένου η καινοτόμος αυτή ιδέα του να λάβει υπόσταση λειτουργούντος προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, το έτος 2000, ήλθε σε συνεννόηση με τον μαθηματικό και προγραμματιστή Η/Υ

που διατηρούσε, τότε, γραφείο ανάπτυξης λογισμικού και δημιούργησαν, από κοινού, το έτος 2001, την αναφερόμενη στην αγωγή πρώτη έκδοση (V1.1) του προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή οργάνωσης και διαχείρισης γραφείου πραγματογνωμόνων, με την ονομασία το οποίο εγκαταστάθηκε στα γραφεία του, και το οποίο, στα επόμενα έτη, αναβαθμίστηκε από αυτούς, κατά τα, λεπτομερώς, εκτιθέμενα στο

4ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

δικόγραφο. Ότι, το έτος 2008, ο παραχώρησε στον ίδιο το μερίδιό του στις περιουσιακές εξουσίες που απορρέουν από το πρόγραμμα των οποίων αυτός τυχάνει, έκτοτε, αποκλειστικός φορέας, παραμένοντας συνδικαιούχος μαζί του μόνο των ηθικών εξουσιών επί του προγράμματος, δυνάμενος, μεταξύ άλλων, να αξιώνει την αναγνώριση της πατρότητάς του σε αυτό. Ότι, την 01.10.2008, αυτός και ο δεύτερος εναγόμενος (ήδη, 2^{ος} εκκαλών) συνέστησαν την πρώτη εναγομένη ομόρρυθμη εταιρεία (ήδη, 1^η εκκαλούσσα), στην οποία, μεταγενεστέρως, εισήλθε και ο τρίτος εναγόμενος (νυν, 3^{ος} εκκαλών), κατέχοντας άπαντες, ως ομόρρυθμα μέλη, τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά και ασκώντας, από κοινού, τη διαχείριση και εκπροσώπηση αυτής. Ότι, την 01.01.2011, παραχώρησε στην πρώτη εναγομένη το δικαίωμα διαρκούς χρήσης, τεχνικής υποστήριξης και εκμετάλλευσης του προγράμματος

συμφωνώντας, όμως, εγγράφως, πως, σε περίπτωση αποχώρησής του από την εταιρεία, θα το επανακτούσε πλήρως, ως προϊόν της αποκλειστικής του πνευματικής ιδιοκτησίας. Ότι, υπό την ιδιότητα του διαχειριστή και νόμιμου εκπροσώπου της πρώτης εναγομένης, πέτυχε την κατάρτιση «ιδιωτικών συμφωνητικών άδειας χρήσης λογισμικού και πρόσβασης διαδικτυακού τόπου» με τις αναφερόμενες στην αγωγή ασφαλιστικές εταιρείες, αντί κόστους χρήσης 0,84.-€ ανά αναρτώμενη στην ιστοσελίδα έκθεση πραγματογνωμοσύνης, πλέον Φ.Π.Α, υπό τους όρους που, αναλυτικώς, διαλαμβάνονται στο δικόγραφο. Ότι, για τους αναφερόμενους στην αγωγή λόγους, στις 27.08.2012, άσκησε, εν τέλει, το δικαίωμά του εκούσιας εξόδου από την πρώτη εναγομένη, ζητώντας, μάλιστα, από αυτή να παύσει, στο εξής, να χρησιμοποιεί το πρόγραμμα κατ' εφαρμογή των συμφωνηθέντων στο προαναφερόμενο, από 01.01.2011, ιδιωτικό συμφωνητικό. Ότι, παρά ταύτα, η πρώτη εναγομένη, δια των λοιπών εναγομένων νόμιμων εκπροσώπων και διαχειριστών της, εξακολουθεί, παράνομα και

υπαίτια, να εκμεταλλεύεται το, ως άνω, πρόγραμμα, του οποίου ο ίδιος είναι μοναδικός δικαιούχος του απόλυτου, περιουσιακού δικαιώματος, έχοντας ανακτήσει, μετά τη νόμιμη έξοδό του από την εταιρεία, κατά τα προεκτιθέμενα, αποκλειστικώς, την εξουσία χρήσης και εκμετάλλευσης τούτου, χρησιμοποιώντας στις συναλλαγές την ονομασία που αυτός και ο συνδημιουργός του,

του είχαν προσδώσει

και προκαλώντας του την, αναλυτικώς, εκτιθέμενη στην αγωγή περιουσιακή και μη ζημία. Με βάση το ιστορικό αυτό, ο ενάγων ζήτησε:

A.1) να αναγνωριστεί: α) ότι είναι αποκλειστικός δικαιούχος του περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί του προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή με την ονομασία

και β) ότι είναι αποκλειστικός δικαιούχος, του, ήδη,

χρησιμοποιούμενου από αυτόν, από το έτος 2000, διακριτικού γνωρίσματος του, ως άνω, προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, συνιστάμενου στη λεκτική ένδειξη

2) να υποχρεωθούν

οι εναγόμενοι: i) να απεγκαταστήσουν το πρόγραμμα

και όλα τα συνοδευτικά αυτού αρχεία, από όλους τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές που χρησιμοποιούν, ii) να πταύσουν και να παραλείπουν,

στο μέλλον, τη χρήση και την εκμετάλλευση του προγράμματος αυτού, έναντι οποιουδήποτε τρίτου (υφιστάμενου ή μελλοντικού χρήστη ή πελάτη, συμπεριλαμβανόμενων ασφαλιστικών εταιρειών και πραγματογνωμόνων), iii) να προβούν στην καταστροφή κάθε υλικού φορέα, στον οποίο ενσωματώνεται σταθερά το ανωτέρω πρόγραμμα (ψηφιακές δισκέτες κλπ), καθώς και στην άμεση διαγραφή αυτού από

τους λοιπούς ψηφιακούς φορείς (σταθερούς και φορητούς ψηφιακούς δίσκους αποθήκευσης, φορητές μνήμες κλπ), iv) να πταύσουν να χρησιμοποιούν τα διακριτικά γνωρίσματα

ως διακριτικά γνωρίσματα των προϊόντων και των παρεχόμενων υπηρεσιών της 1^{ης} εναγομένης εταιρείας και να αποσύρουν τα κάθε είδους έντυπα ή διαφημιστικά, που φέρουν τα, εν λόγω, διακριτικά γνωρίσματα, v) να παύσουν να αναφέρουν στις συναλλακτικές τους σχέσεις, ότι η 1^η εναγομένη είναι η σχεδιάστρια, κατασκευαστρια ή δημιουργός του παραπάνω

5ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

προγράμματος Η/Υ και vi) να παύσουν και να παραλείπουν στο μέλλον, κάθε πράξη ή άλλη ενέργεια, που συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων του επ' αυτού, 3) να απειληθεί σε βάρος καθενός από τους εναγομένους χρηματική ποινή, ποσού 2.934,70.-€ και να απαγγελθεί σε βάρος των δεύτερου και τρίτου των εναγομένων, διαχειριστών και νόμιμων εκπροσώπων της 1^{ης} εναγομένης, προσωπική κράτηση, διάρκειας μέχρι τριών (3) μηνών, για κάθε παράβαση των ανωτέρω υποχρεώσεών τους, Β) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, εις ολόκληρον έκαστος, να καταβάλουν σε αυτόν, κυρίως, κατά τις, περί αδικοπραξιών, διατάξεις, ως αποζημίωση, το ποσό των 42.000.-€, διαφορετικά και, όλως, επικουρικώς, να υποχρεωθούν αυτοί, κατά τις, περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, διατάξεις, να του αποδώσουν το ποσό των 21.000.-€, κατά το οποίο η 1^η εναγομένη κατέστη πλουσιότερη από την αυθαίρετη εκμετάλλευση του ανωτέρω προγράμματός του, σε κάθε περίπτωση, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής του και μέχρι την πλήρη εξόφλησή του, Γ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, εις ολόκληρον έκαστος, να καταβάλουν σε αυτόν, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, για την προσβολή του δικαιώματός του πνευματικής ιδιοκτησίας επί του προγράμματος το ποσό των 40.000.-€, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και έως την ολοσχερή εξόφληση, Δ) να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή και Ε) να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στην καταβολή των δικαστικών εξόδων του. Εξάλλου, με την, από 04.01.2013 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 335/07.01.2013, αγωγή τους (εφεξής, υπό στοιχείο Β'), ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, όπως αυτή, παραδεκτώς, περιορίστηκε, κατά το αίτημά της, με προφορική δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου των εναγόντων, στο ακροατήριο, που καταχωρίστηκε στα, ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη απόφαση, πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου (άρθρα 223, 224, 294, 295 §1β, 297 ΚΠολΔ) και

εκτιμήθηκε, αναλόγως, το περιεχόμενό της, οι ενάγοντες (ήδη, εκκαλούντες-εναγόμενοι της Α' αγωγής), ήτοι, η ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία

Ο ΤΟΥ

ΚΑΙ Ο

ΣΤΡΕΦΩΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΟΥ (ήδη, 1^{ου} εφεσιβλήτου-
ενάγοντος της Α' αγωγής) και του (ήδη,

2^{ου} εφεσιβλήτου), εξέθεταν τα ακόλουθα: Ότι, η πρώτη ενάγουσα, ομόρρυθμη εταιρεία, συστάθηκε μεταξύ του δεύτερου ενάγοντος και του πρώτου εναγομένου, με ποσοστό συμμετοχής έκαστου στα κέρδη και στις ζημίες της, 50%. Ότι, σε αυτή συμμετείχαν, επίσης, ατύπως, ο τρίτος ενάγων και ο δεύτερος εναγόμενος, γι' αυτό και το ποσοστό συμμετοχής κάθε συνεταίρου ανερχόταν, πραγματικά, σε 25%. Ότι, ακολούθως, έγινε τροποποίηση του καταστατικού της εταιρείας, προκειμένου να συμπεριληφθεί, τυπικώς και ο τρίτος ενάγων σε αυτή. Ότι, ο δεύτερος εναγόμενος, ο οποίος συμφωνήθηκε να εκπροσωπείται από τον πρώτο εναγόμενο, που κατείχε το 50% της εταιρικής συμμετοχής, ως γνώστης πληροφορικής και προγραμματισμού, υλοποίησε την απόφασή τους να δημιουργήσουν λογισμικά προγράμματα σχετικά με την επεξεργασία τροχαίων ατυχημάτων, έναντι αμοιβής, συνιστάμενης σε ποσοστό 25% επί των καθαρών κερδών της πρώτης ενάγουσας ομόρρυθμης εταιρείας, που θα προέκυπταν από τις εμπορικές συμφωνίες που θα επιδίωκε να συνάψει η πρώτη ενάγουσα με ασφαλιστικές εταιρείες και πραγματογνώμονες και από τις παρεχόμενες υπηρεσίες της. Ότι, ο ίδιος, ως αποκλειστικός δημιουργός του προγράμματος, ουδέποτε έθεσε ζήτημα για την περιουσιακή εκμετάλλευση τούτου, αλλά αντιθέτως, συμφωνήθηκε, από την αρχή, προφορικά, ότι το τελευταίο θα υλοποιηθεί για λογαριασμό και εμπορική εκμετάλλευση από την πρώτη ενάγουσα της οποίας και θα αποτελεί άυλο περιουσιακό αγαθό. Ότι, τα προγράμματα Η/Υ, που ανέπτυξε, για λογαριασμό της πρώτης ενάγουσας, ο δεύτερος εναγόμενος, κατόπιν οδηγιών της, τα τέσσερα τελευταία έτη πριν την άσκηση της ένδικης αγωγής, φέρουν τις ονομασίες

6ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

τις οποίες έλαβαν από τον διακριτικό τίτλο της εταιρείας . Ότι, η πρώτη ενάγουσα διατηρεί τρεις (3) ενεργές συμβάσεις με ασφαλιστικές εταιρείες στην Ελλάδα, που χρησιμοποιούν το πρόγραμμα και 350, περίπου, πραγματογνώμονες συμβεβλημένους με αυτήν, που κάνουν χρήση των, ως άνω, διαδικτυακών υπηρεσιών της, μέσω των παραπάνω λογισμικών προγραμμάτων, τα οποία έχουν τροποποιηθεί και αναβαθμιστεί. Ότι, με την, από 29.06.2012, εξώδικη δήλωσή του, ο πρώτος εναγόμενος κατήγγειλε την πρώτη ενάγουσα εταιρεία, ενώ, διακόπηκε και η συνεργασία της με τον δεύτερο εναγόμενο. Ότι, αμφότεροι δεν παρέδωσαν στην πρώτη ενάγουσα, ως όφειλαν, τον πηγαίο κώδικα των προγραμμάτων με την ονομασία

καθώς και τους αντίστοιχους κωδικούς πρόσβασης, στερώντας στους ενάγοντες κάθε δυνατότητα πρόσβασης. Ότι, ο πρώτος εναγόμενος, παρά την ανωτέρω καταγγελία και την, εν συνεχείᾳ, γνωστοποίηση της βούλησής του για έξοδό του από την πρώτη ενάγουσα, συναλλασσόταν με πελάτες αυτής, χωρίς προηγούμενη ενημέρωση των λοιπών εναγόντων, προσέτι δε, με τη σύμπραξη και του δεύτερου εναγομένου, ξεκίνησε, μετά την αποχώρησή του, να εκμεταλλεύεται το λογισμικό πρόγραμμα της εταιρείας για δικό του όφελος. Ότι, αμφότεροι οι εναγόμενοι ενημέρωσαν τους πελάτες της πρώτης ενάγουσας να τάψουν να επικοινωνούν, στο μέλλον, με αυτή και να απευθύνονται στον πρώτο εναγόμενο σχετικά με τη χρήση των ανωτέρω λογισμικών προγραμμάτων, συστήνοντας τους εαυτούς τους ως συνεργάτες και διαδίδοντας, ψευδώς, ότι η πρώτη ενάγουσα επρόκειτο να διακόψει τη λειτουργία της. Ότι, οι εναγόμενοι, από τον Αύγουστο του έτους 2012, παρέχουν στο διαδικτυακό χώρο με την επωνυμία τις ίδιες υπηρεσίες με την πρώτη ενάγουσα, χρησιμοποιώντας τα λογισμικά προγράμματά της, καθώς και τη βάση δεδομένων που η ίδια είχε κατασκευάσει, ενώ, επικοινωνούσαν με τους πελάτες της και,

επικαλούμενοι τεχνική βλάβη του προγράμματος, εγκαθιστούσαν το προαναφερόμενο πρόγραμμα. Ότι, βάσει των ανωτέρω, ο μεν πρώτος εναγόμενος, με την ιδιότητά του ως ομόρρυθμος εταίρος της πρώτης ενάγουσας μέχρι και τις 30.08.2012, προέβη, από τις 04.07.2012, σε πράξεις ανταγωνιστικές προς την εταιρεία, παραβιάζοντας έναντι αυτής την υποχρέωση πίστης, εχεμύθειας και παράλειψης πράξεων ανταγωνισμού, ο δε δεύτερος εναγόμενος, ως συνεργάτης της εταιρείας, παραβίασε την υποχρέωσή του εχεμύθειας, αναθέτοντας σε τρίτους, μη εξουσιοδοτημένους από τους ενάγοντες, τη διαχείριση των προγραμμάτων και δίνοντας, συγκεκριμένα, σε κάποιον, ονόματι Ανέστης Φραγκανέστης, πρόσβαση, τόσο σε απόρρητα δεδομένα της εταιρείας όσο και σε ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα των συμβεβλημένων με αυτούς χρηστών των προγραμμάτων. Με βάση το ιστορικό αυτό οι ενάγοντες ζήτησαν: α) να αναγνωριστεί η πρώτη ενάγουσα ως δικαιούχος περιουσιακής εκμετάλλευσης των λογισμικών προγραμμάτων με τις ονομασίες και

, β) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να παραδώσουν σε αυτούς τον πηγαίο κώδικα των ανωτέρω λογισμικών, γ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να άρουν την προσβολή και παραλείπουν στο μέλλον να προσβάλουν το περιουσιακό δικαίωμα της πρώτης ενάγουσας επί των επίδικων προγραμμάτων, δ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, εις ολόκληρον ο καθένας, να καταβάλουν, ως αποζημίωση, στην πρώτη ενάγουσα, για την προσβολή του περιουσιακού δικαιώματός της εκμετάλλευσης των επίδικων προγραμμάτων, το ποσό των 2.000.-€, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και έως την ολοσχερή εξόφληση, ε) να αναγνωριστεί το αποκλειστικό δικαίωμα της πρώτης ενάγουσας ως κατασκευάστριας της επίδικης βάσης δεδομένων, στ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να άρουν την προσβολή και να παραλείπουν, στο μέλλον, να προσβάλουν το περιουσιακό δικαίωμα της πρώτης ενάγουσας ως κατασκευάστριας της επίδικης βάσης δεδομένων, ζ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι στη διαγραφή όλων των δεδομένων που έχουν εξάγει από τη βάση δεδομένων, από οποιονδήποτε υλικό φορέα

7ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

την έχουν ενσωματώσει (σκληρό δίσκο, μνήμες, φορητούς ή σταθερούς υπολογιστές, εκμισθωμένους διακομιστές), η) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να καταβάλουν στην πρώτη ενάγουσα, εις ολόκληρον ο καθένας, το ποσό των 60.000.-€, κυρίως, κατά τις, περί αδικοπραξιών, διατάξεις, ως αποζημίωση για την προσβολή του δικαιώματός της επί της βάσης δεδομένων της, διαφορετικά, όλως επικουρικώς, να υποχρεωθούν αυτοί στην καταβολή του παραπάνω ποσού στην ίδια, κατά τις διατάξεις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, σε αμφότερες τις περιπτώσεις, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και έως την ολοσχερή εξόφληση, θ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να καταβάλουν στην πρώτη ενάγουσα, εις ολόκληρον ο καθένας, το ποσό των 8.000.-€, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη αυτή από την αυθαίρετη και παράνομη εκμετάλλευση της βάσης δεδομένων της, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και έως την ολοσχερή εξόφληση, ι) να υποχρεωθεί ο πρώτος εναγόμενος να καταβάλει στην πρώτη ενάγουσα το ποσό των 2.000.-€, ως αποζημίωση λόγω παράβασης των εταιρικών υποχρεώσεών του, ως πρώην εταίρος και διαχειριστής αυτής, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, ια) να υποχρεωθεί ο πρώτος εναγόμενος να καταβάλει στον καθένα από τους δεύτερο και τρίτο των εναγόντων, το ποσό των 4.000.-€, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που προκλήθηκε σε αυτούς από την παράβαση της υποχρέωσης πίστης που ο ίδιος υπείχε, ως εταίρος και συνδιαχειριστής στην πρώτη ενάγουσα εταιρεία, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και έως την ολοσχερή εξόφληση, ιβ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να καταβάλουν, εις ολόκληρον ο καθένας, στην πρώτη ενάγουσα το ποσό των 2.000.-€, ως αποζημίωση λόγω της, έναντι αυτής, αθέμιτης και ανταγωνιστικής δραστηριότητάς τους, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και έως την ολοσχερή εξόφληση, ιγ) να υποχρεωθούν οι

εναγόμενοι να καταβάλουν, εις ολόκληρον έκαστος, στην πρώτη ενάγουσα το ποσό των 8.000.-€, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, που προκλήθηκε σε αυτή από την αθέμιτη δυσφήμησή της, την απόσπαση πελατείας της και, εν γένει, την αθέμιτη δραστηριότητά τους, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και έως την ολοσχερή εξόφληση, ιδ) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να παραλείπουν, στο μέλλον, να προβαίνουν σε πράξεις αθέμιτου ανταγωνισμού κατά της πρώτης ενάγουσας, ιε) να υποχρεωθεί ο πρώτος εναγόμενος να παραλείπει, στο μέλλον, να απευθύνεται στις ασφαλιστικές εταιρείες, με τις οποίες η πρώτη ενάγουσα έχει συνάψει και διατηρεί ενεργές συμβάσεις και να διαδίδει σε αυτές ψευδείς και ανακριβείς ειδήσεις για εκείνη, στ) να αναγνωριστεί το δικαίωμα της πρώτης ενάγουσας να διακινεί τα προϊόντα και τις υπηρεσίες της με το διακριτικό γνώρισμα που αποτελείται από τη λεκτική ένδειξη το οποίο αντλείται από το διακριτικό τίτλο της Ιζ) να

υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να παραλείπουν, στο μέλλον, να χρησιμοποιούν το διακριτικό τίτλο της πρώτης ενάγουσας, που αποτελείται από τη λεκτική ένδειξη Ιη) να απειληθεί σε βάρος καθενός από τους εναγομένους χρηματική ποινή 5.900.-€ και να απαγγελθεί κατ' αυτών προσωπική κράτηση, διάρκειας ενός (1) έτους, για κάθε παράβαση της εκδοθησόμενης απόφασης, Ιθ) να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινώς εκτελεστή, κ) να καταδικαστούν οι εναγόμενοι, εις ολόκληρον έκαστος, στην καταβολή των δικαστικών εξόδων τους. Επί των ανωτέρω αγωγών εκδόθηκε από το Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, κατά την τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων, η 12934/2014 οριστική απόφασή του, με την οποία, αφού διατάχθηκε η συνεκδίκασή τους (άρθρα 31 §1-και 246 ΚΠολΔ), στη συνέχεια, κρίθηκαν, αμφότερες, ορισμένες και νόμιμες, ως στηριζόμενες, η μεν πρώτη, στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 §3, 3 §§1, 2, 6 §§1, 2, 7 §1, 12 §1, 13 §§1, 2, 3, 4, 14, 63β, 65 §§1, 2, 3, 4 Ν. 2121/1993, 71, 59, 60, 202, 297, 298, 299, 340, 345, 481 επ, 914, 926, 932 ΑΚ, 249 §1, 261 §1, 264 §1, 294 §1 Ν. 4072/2012, 1 §3 εδ. α'

8ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

Οδηγίας 2009/24/EK (η οποία κωδικοποίησε την Οδηγία 91/250/EOK/14.05.1991), 1, 13 Ν. 146/1914, 70, 74, 218 §1, 219, 907, 908, 947, 1047 §1, 176 ΚΠολΔ, η δε δεύτερη, στις ίδιες, ως άνω, διατάξεις, πλέον αυτών των άρθρων 57, 58, 200, 288, 330, 746, 747, 920 ΑΚ, 7 §2 Ν. 2819/2000, 252, 254 και 258 §1 Ν. 4072/2012, πλην του, υπό το στοιχείο ια', αιτήματος αυτής για την καταβολή, από τον πρώτο εναγόμενο, χρηματικής ικανοποίησης σε έκαστο των δεύτερου και τρίτου των εναγόντων, ποσού 4.000.-€, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης του, εν λόγω, δικογράφου και μέχρι την ολοσχερή εξόφλησή τους, εξαιτίας της ηθικής βλάβης που ισχυρίζονται ότι προκλήθηκε σε αυτούς από την παράβαση της υποχρέωσης πίστης που υπείχε ο παραπάνω υπόχρεος, ως εταίρος και συνδιαχειριστής στην πρώτη ενάγουσα εταιρεία, το οποίο κρίθηκε απορριπτέο ως απαράδεκτο, ελλείψει ενεργητικής νομιμοποίησης των παραπάνω εναγόντων να αξιώσουν το αιτούμενο χρηματικό ποσό ως, εμμέσως, ζημιωθέντων, καθόσον, στην περίπτωση αυτή, αμέσως ζημιωθείσα και, επομένως, δικαιούχος αποζημίωσης είναι μόνο η πρώτη ενάγουσα ομόρρυθμη εταιρεία. Κατόπιν τούτου, καθ' ο μέρος ασκήθηκε από τους δεύτερο και τρίτο των εναγόντων, η, υπό στοιχείο Β', αγωγή απορρίφθηκε ως απαράδεκτη ελλείψει ενεργητικής νομιμοποίησής τους, διότι φορέας των λοιπών επικαλούμενων δικαιωμάτων και των αντίστοιχων, συνδεόμενων με αυτά, αιτημάτων, κατά τα ιστορούμενα στο ανωτέρω δικόγραφο, τυγχάνει μόνον η πρώτη ενάγουσα ομόρρυθμη εταιρεία, ως προς την οποία αυτή (Β' αγωγή) απορρίφθηκε, εν τέλει, ως ουσία αβάσιμη, ενώ, έγινε δεκτή, εν μέρει, ως βάσιμη και κατ' ουσία η, υπό στοιχείο Α', αγωγή (35836/13.12.2012) και: α) αναγνωρίστηκε ότι ο ενάγων αυτής είναι αποκλειστικός δικαιούχος του περιουσιακού δικαιώματος επί του προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή με την ονομασία β) αναγνωρίστηκε ότι αυτός είναι αποκλειστικός δικαιούχος του διακριτικού γνωρίσματος του ίδιου προγράμματος Η/Υ,

συνιστάμενου στη λεκτική ένδειξη γ) υποχρεώθηκαν οι εναγόμενοι: ι) να απεγκαταστήσουν το πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή με την ονομασία στο οποίο λειτουργούν οι εφαρμογές και τα

συνοδευτικά του αρχεία, από όλους τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές που χρησιμοποιούν, ii) να παραλείπουν, στο μέλλον, τη χρήση και την εκμετάλλευση του προγράμματος αυτού, έναντι οποιουδήποτε τρίτου, iii) να προβούν στην καταστροφή κάθε υλικού φορέα που ενσωματώνει το πρόγραμμα αυτό, καθώς και να διαγράψουν αυτό από κάθε είδους ψηφιακούς δίσκους που χρησιμοποιούν, iv) να παραλείπουν να χρησιμοποιούν τα διακριτικά γνωρίσματα

ως διακριτικά γνωρίσματα των προϊόντων και των υπηρεσιών που αυτοί παρέχουν, ακόμα και σε κάθε είδους έντυπα και διαφημιστικά, v) να παραλείπουν, στο μέλλον, να αναφέρουν στις συναλλακτικές τους σχέσεις, ότι η πρώτη εναγομένη είναι σχεδιάστρια, κατασκευάστρια και δημιουργός του επίδικου προγράμματος και vi) να παραλείπουν, στο μέλλον, κάθε άλλη ενέργεια που συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων του επ' αυτού, γ) απειλήθηκε σε βάρος έκαστου των εναγομένων χρηματική πτοινή, ποσού 2.000.-€, για κάθε παράβαση των ανωτέρω υποχρεώσεών τους, δ) απαγγέλθηκε σε βάρος καθενός από τους δεύτερο και τρίτο των εναγομένων προσωπική κράτηση, διάρκειας ενός (1) μηνός, για κάθε παράβαση των ανωτέρω υποχρεώσεών τους, ε) υποχρεώθηκαν οι εναγόμενοι, εις ολόκληρον έκαστος, να καταβάλουν στον ενάγοντα: 1) αποζημίωση, ποσού 25.200.-€ και 2) χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, ποσού 10.000.-€, σε αμφότερες τις περιπτώσεις, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής του έως την πλήρη εξόφλησή του, στ) κηρύχθηκε η απόφαση, εν μέρει, προσωρινώς εκτελεστή, κατά το ποσό των 10.000.-€, ζ) καταδικάστηκαν οι εναγόμενοι της Α' αγωγής - ενάγοντες της Β' αγωγής, εις ολόκληρον έκαστος, στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος της Α' αγωγής-πρώτου εναγομένου της Β' αγωγής, ποσού 4.000.-€ και η) καταδικάστηκαν οι ενάγοντες της Β' αγωγής, εις ολόκληρον έκαστος, στην καταβολή των

9ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου Θεσσαλονίκης

δικαστικών εξόδων του δεύτερου εναγομένου αυτής, ποσού 2.000.-€. Ήδη, κατά της πρωτοβάθμιας απόφασης βάλλουν, με την ένδικη έφεσή τους, οι εναγόμενοι - ενάγοντες, επικαλούμενοι λόγους οι οποίοι, συνολικώς, εκτιμώμενοι ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και σε πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων, επιδιώκοντας την εξαφάνιση της εικαλουμένης, προκειμένου να απορριφθεί, στο σύνολό της, η, υπό στοιχείο Α', ασκηθείσα, σε βάρος τους, αγωγή, να γίνει, καθ' ολοκληρίαν, δεκτή η, υπό στοιχείο Β', αγωγή τους κατά των εναγομένων αυτής (-εφεσιβλήτων) και να καταδικαστούν οι ίδιοι στην καταβολή των δικαστικών εξόδων τους, αμφότερων των βαθμών δικαιοδοσίας.

IV. Σύμφωνα με την Οδηγία 91/250/EOK του Συμβουλίου, της 14^{ης} Μαΐου 1991, για τη νομική προστασία των προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών υποχρεούνται τα κράτη-μέλη να θεωρήσουν το πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή ως λογοτεχνικό έργο. Ειδικότερα, στο άρθρο 1 της, εν λόγω, Οδηγίας, στο οποίο καθορίζεται το αντικείμενο της προστασίας, ορίζεται ότι: «1. Σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας, τα κράτη μέλη προστατεύουν τα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών με δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας σαν λογοτεχνικά έργα κατά την έννοια της σύμβασης της Βέρνης για την προστασία των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων. Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, ο όρος "προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών" περιλαμβάνει και το προπαρασκευαστικό υλικό σχεδιασμού τους. 2. Η προστασία σύμφωνα με την παρούσα οδηγία ισχύει για κάθε μορφή έκφρασης ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή. Οι ιδέες και οι αρχές στις οποίες βασίζεται οποιοδήποτε στοιχείο προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, περιλαμβανόμενων και εκείνων στις οποίες βασίζονται τα συστήματα διασύνδεσής του, δεν προστατεύονται με δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας βάσει της παρούσας οδηγίας. 3. Ένα πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή προστατεύεται εφόσον είναι

πρωτότυπο με την έννοια ότι είναι αποτέλεσμα προσωπικής πνευματικής εργασίας του δημιουργού του. Η παροχή της προστασίας δεν εξαρτάται από την εφαρμογή κανενός άλλου κριτηρίου.» Το περιεχόμενο της, ως άνω, Οδηγίας 91/250/EOK του Συμβουλίου, της 14^{ης} Μαΐου 1991, έχει τροποποιηθεί με την Οδηγία 2009/24/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 23^{ης} Απριλίου 2009 για τη νομική προστασία των προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών. Εντούτοις, το άρθρο 1 και της Οδηγίας αυτής, είναι πανομοιότυπο με το προπαρατιθέμενο άρθρο της Οδηγίας 91/250/EOK/14.5.1991, η οποία μεταφέρθηκε στην Ελληνική έννομη τάξη με το Ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα». Κατά το άρθρο 1 §1 του Ν. 2121/1993: «Οι πνευματικοί δημιουργοί με τη δημιουργία του έργου αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα το δικαίωμα εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα)» και κατά την παρ. 2 «Τα δικαιώματα αυτά περιλαμβάνουν τις εξουσίες, που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 του παρόντος νόμου.» (βλ. ΑΠ 919/2007 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, στο άρθρο 2 του παραπάνω νόμου απαριθμούνται, εκτενώς, ενδεικτικά, τα πνευματικά δημιουργήματα, τα οποία, εφόσον είναι πρωτότυπα, θεωρούνται έργα και είναι αντικείμενα της πνευματικής ιδιοκτησίας (βλ. ΑΠ 1493/2009, ΑΠ 1438/2004 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, κατά το άρθρο 2 §§ 1, 3 και 4 του, ως άνω, νόμου: «1. Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα... 3. Θεωρούνται ως έργα λόγου και προστατεύονται κατά τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας τα προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών και το προπαρασκευαστικό υλικό του σχεδιασμού τους. Η προστασία παρέχεται σε κάθε μορφή έκφρασης ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή. Οι ιδέες και οι αρχές στις οποίες βασίζεται οποιοδήποτε στοιχείο του προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή

**10ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

περιλαμβανόμενων και εκείνων στις οποίες βασίζονται τα συστήματα διασύνδεσης του, δεν προστατεύονται κατά τον παρόντα νόμο. Ένα πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή θεωρείται πρωτότυπο, εφόσον είναι προσωπικό δημιούργημα του δημιουργού του. 4. Η προστασία του παρόντος νόμου είναι ανεξάρτητη από την αξία και τον προορισμό του έργου, καθώς και από το γεγονός ότι το έργο προστατεύεται ενδεχομένως και από άλλες διατάξεις.». Ο ανωτέρω ορισμός συμπίπτει, εννοιολογικά, με τον ορισμό της Οδηγίας 91/250/EOK, η οποία, ως προαναφέρθηκε, προβλέπει ότι το πρόγραμμα ενός υπολογιστή είναι πρωτότυπο, εφόσον είναι «αποτέλεσμα προσωπικής πνευματικής εργασίας του δημιουργού του», κατά συνέπεια, αρκεί το ίδιο κριτήριο πρωτοτυπίας που απαιτείται για τα άλλα έργα του πνεύματος. Όσον αφορά δε την ελληνική νομολογία, έγινε δεκτό ότι το πρόγραμμα του ηλεκτρονικού υπολογιστή προστατεύεται εφόσον χαρακτηρίζεται από μία προσωπική πνευματική συμβολή του δημιουργού του και από μία ιδιαίτερη ατομικότητα ή εφόσον εμφανίζει δημιουργικό ύφος που το διαφοροποιεί από άλλα, παρεμφερή, προγράμματα και ασχέτως εάν αυτά, ως τεχνολογικό προϊόν, προστατεύονται με το απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα της ευρεσιτεχνίας [άρθρο 45 του Ν. 2121/1993, βλ και ΑΠ (Ποιν. Τμ.) 1500/2006, ΑΠ 919/2007, ΕφΠειρ 599/2012 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Δεν αρκεί, όμως, να προσδώσει πρωτοτυπία σε ένα έργο, το απλό γεγονός ότι αυτό δεν είναι αντιγραφή (ακόμη και με κάποιες παραλλαγές) ενός άλλου, ούτε η πρωτοτυπία ταυτίζεται με τον κόπο, την επιμέλεια, την έκταση, τη χρησιμότητα, τη δαπάνη ή τη χρονική διάρκεια που απαιτήθηκαν για την εκπόνηση του, αλλά θα πρέπει να παρουσιάζει (ως σύνολο ή τμήμα του) την απαιτούμενη πρωτοτυπία (βλ. ΕφΑθ 1036/2011, ΕφΑθ 6193/2006 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, η προστασία του πρωτότυπου έργου είναι ανεξάρτητη από το μέγεθος ή την ολοκλήρωση ή την αξία αυτού ή τον προορισμό του, δηλαδή, τη

δυνατότητα εμπορικής εκμετάλλευσής του ή απόκτησης ακαδημαϊκού ή άλλου επιστημονικού τίτλου. Στην τελευταία περίπτωση, δεν απαιτείται, για την προστασία του δημιουργού, να έχει αναγνωριστεί προηγουμένως και επισήμως η πρωτοτυπία του έργου και από τα αρμόδια για την απονομή του ακαδημαϊκού τίτλου όργανα (βλ. ΑΠ 20/2005 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εάν ένα πνευματικό δημιούργημα είναι πρωτότυπο έργο ή όχι αποτελεί πραγματικό ζήτημα (βλ. ΑΠ 513/2008 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 152/2006 ΕλΔηνη 2006. 493, ΑΠ 20/2005 ΕλΔηνη 2006. 789). Ειδικότερα, το πρόγραμμα του ηλεκτρονικού υπολογιστή είναι ο φορέας των πληροφοριών, η έλλειψη του οποίου καθιστά άχρηστη τη συσκευή, στον τομέα δε των ηλεκτρονικών υπολογιστών (Η/Υ) έχει επικρατήσει το ζεύγος των εννοιών «hardware» (μηχανικό μέρος του Η/Υ) και «software». Η έννοια του τελευταίου περιλαμβάνει όλα τα είδη προγραμμάτων Η/Υ, μαζί με το συνοδευτικό υλικό τους, ορίζεται δε, ως το σύνολο των διανοητικά επεξεργασθέντων για την επίλυση του προβλήματος επεξεργασίας πληροφοριών. Στη γενική έννοια του «software» περιλαμβάνονται: α) το πρόγραμμα του Η/Υ, β) η περιγραφή προγράμματος (προπαρασκευαστικό υλικό) και γ) το συνοδευτικό υλικό. Ως πρόγραμμα του ηλεκτρονικού υπολογιστή νοείται μία σειρά εντολών που έχουν σκοπό να επιτρέψουν στη συσκευή επεξεργασίας πληροφοριών, δηλαδή, στον ηλεκτρονικό υπολογιστή, να εκτελέσει ή επιτύχει ορισμένη λειτουργία ή ορισμένα αποτελέσματα. Επομένως, το πρόγραμμα είναι το τελικό προϊόν ή η αποκρυστάλλωση μίας μακράς εξελικτικής διαδικασίας και το σπουδαιότερο μέρος ενός έτοιμου «πακέτου software», το οποίο περιλαμβάνει τον πηγαίο κώδικα («source code») και το πρόγραμμα της μηχανής («machine code»), μέρη που έχουν τη μεγαλύτερη οικονομική αξία και αποτελούν το προσφιλέστερο αντικείμενο της αντιγραφής. Η περιγραφή του προγράμματος περιλαμβάνει το προστάδιο εκπόνησης του, μέρος και αυτό της γενικής ιδέας του «software», που ορίζεται από τις πρότυπες οδηγίες ως μία πλήρης παράσταση διαδικασίας σε γλωσσική, σχηματική ή άλλη μορφή, τα στοιχεία της οποίας επαρκούν για τον καθορισμό μίας σειράς εντολών,

**11ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

οι οποίες θα απαρτίσουν το τελικό πρόγραμμα και με τη βοήθεια των οποίων (στοιχείων) μπορεί να γίνει η οριστική εκπόνησή του, στο δε συνοδευτικό υλικό ή τεκμηρίωση εφαρμογής ανήκουν οι οδηγίες προς το χειριστή, σχόλια, παρατηρήσεις και σημειώσεις που εξηγούν το χειρισμό του προγράμματος. Κεντρική, όμως, σημασία για το γράψιμο ενός προγράμματος έχει ο αλγόριθμος, που αποτελεί κάθε διαδικασία επίλυσης ενός προβλήματος, η εκτέλεση της οποίας έχει προκαθοριστεί μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια. Η ιδιορρυθμία του αλγόριθμου συνίσταται στο ότι η εκτέλεσή του μπορεί να γίνει μηχανικά και, επομένως, παριστά μία διαδικασία, της οποίας η εκτέλεση δεν απαιτεί δημιουργική φαντασία ή ικανότητα και μπορεί να αφεθεί σε μία, απολύτως, αυτοματοποιημένη μηχανή. Από άποψη δικαίου πνευματικής ιδιοκτησίας το ζεύγος ιδέας και μορφής αντικατοπτρίζει τη σχέση αλγόριθμου-προγράμματος, γι' αυτό και ο πρώτος δεν προστατεύεται (βλ. ΕφΠειρ 599/2012 ΕλΔνη 2013. 1082). Συνακόλουθα, η εκπόνηση ενός προγράμματος Η/Υ γίνεται βάσει προκαθορισμένων κανόνων και αποτελεί μία αξιόλογη διανοητική εργασία, η οποία απαιτεί αναλυτική και συνθετική ικανότητα, φαντασία και κρίση για τη σωστή επιλογή μεθόδου και ορθά κριτήρια επιλογής δεδομένων, ενώ η επιτυχία του εξαρτάται από την ποιότητα και την ακρίβεια των προκαταρκτικών εργασιών και τη δημιουργική ικανότητα εύρεσης του καταλληλότερου αλγόριθμου (βλ. ΕφΠειρ 599/2012, ΕφΑθ 2949/2003 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, η παραπάνω προστασία ισχύει για κάθε μορφή έκφρασης ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, ενώ οι ιδέες και οι αρχές στις οποίες βασίζεται οποιοδήποτε στοιχείο προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, περιλαμβανόμενων και εκείνων στις οποίες βασίζονται τα συστήματα διασύνδεσής του, δεν προστατεύονται με δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, βάσει τόσο της Οδηγίας 91/250/EOK/14.5.1991, όσο και της παρ. 3 του άρθρο 2 του Ν. 2121/1993. Ας σημειωθεί δε ότι με την

απόφαση ΔΕΕ υποθ.C-406/2010 της 2-5-2012 για την προστασία πνευματικής ιδιοκτησίας προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, κρίθηκε ότι «Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 91/250/EOK του Συμβουλίου, της 14ης Μαΐου 1991, για τη νομική προστασία των προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών, έχει την έννοια ότι ούτε οι λειτουργικές δυνατότητες ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή ούτε η γλώσσα προγραμματισμού και ο μορφότυπος αρχείων δεδομένων που χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή για την εκμετάλλευση ορισμένων λειτουργιών του, συνιστούν μορφή εκφράσεως του προγράμματος αυτού και, ως εκ τούτου, δεν προστατεύονται με το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επί των προγραμμάτων ηλεκτρονικού υπολογιστή, υπό την έννοια της οδηγίας αυτής». Εξάλλου και με την παρ. 3 του άρθρο 2 του άνω Ν. 2121/1993, αντικείμενο της προστασίας είναι η μορφή και όχι η ιδέα που περιέχεται στο πνευματικό δημιούργημα. Η ιδέα είναι ελεύθερη και προσιτή στον καθένα, αποτελεί κοινό κτήμα και δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας παρά μόνον όταν πάρει κάποια μορφή. Η διάκριση μεταξύ μορφής και ιδέας συνιστά ουσιώδη κανόνα για τον καθορισμό της εξέτασης της προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας, αφού αυτή αποτελεί το βασικό κριτήριο διάκρισης των στοιχείων που προστατεύονται και εκείνων που μένουν έξω από το πεδίο της προστασίας. Η διάκριση αυτή είναι απαραίτητη για το λόγο ότι, κατά κανόνα, το σύνολο των έργων αξιοποιεί και βασίζεται σε προγενέστερα στοιχεία, τα οποία είτε έχουν καταστεί πλέον κοινό κτήμα, είτε στερούνται αφ' εαυτών πρωτοτυπίας, είτε προέρχονται από ελεύθερες πηγές (βλ. ΕφΑΘ 2969/2012, ΕφΑΘ 4793/2009 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 6 του Ν. 2121/1993, ο δημιουργός ενός έργου είναι ο αρχικός δικαιούχος του περιουσιακού και του ηθικού δικαιώματος του έργου και τα δικαιώματα αποκτώνται πρωτογενώς και χωρίς διατυπώσεις (βλ. ΑΠ 963/2006 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Σύμφωνα με το ισχύον σύστημα πνευματικής ιδιοκτησίας στην Ελλάδα (βλ. άρθρο 10 §1 του Ν. 2121/1993), δημιουργός μπορεί να είναι μόνο φυσικό

**12ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

πρόσωπο και όχι νομικό. Ειδικότερα, δημιουργός ενός προγράμματος Η/Υ μπορεί να είναι μόνο φυσικό πρόσωπο (προγραμματιστής), ή ομάδα φυσικών προσώπων προγραμματιστών), όταν η δημιουργία ενός, κάπως πιο περίπλοκου, προγράμματος είναι αποτέλεσμα συλλογικής εργασίας, ήτοι, πρόκειται για έργο συνεργασίας δύο ή περισσότερων δημιουργών, οι οποίοι είναι και οι αρχικοί συνδικαιούχοι του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος επί του συγκεκριμένου προγράμματος (έργου) και δη, κατ' ίσα μέρη, εκτός αν συμφωνήθηκε διαφορετικά (άρθρο 7 §1 Ν. 2121/1993). Στην περίπτωση αυτή, καταρχάς, η απόφαση για την εκμετάλλευση του έργου και οι λοιπές σχέσεις μεταξύ των συνδικαιούχων, διέπονται από τις διατάξεις περί κοινωνίας του ΑΚ. Πάντως, πρέπει να σημειωθεί ότι κάθε συμβολή στη δημιουργία πνευματικού έργου δεν παρέχει και δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας. Προς τούτο απαιτείται συμβολή ή μορφή συνεργασίας που αποτελεί, αυτοτελώς θεωρούμενη, κάποιο «έργο», με την έννοια που προαναφέρθηκε. Συνακόλουθα, δεν αποκτά δικαίωμα εκείνος που βοηθά στην, καθαρά, υλική φάση της εκτέλεσης της δημιουργίας, καθώς και αυτός που έδωσε την ιδέα ή χορήγησε πληροφορίες. Έτσι, μόνο η συμβολή στην κωδικοποίηση του προγράμματος Η/Υ (coding), στις περισσότερες των περιπτώσεων, ή η επιλογή του κατάλληλου αφηρημένου αλγόριθμου, αποκλείει τη συνδημιουργία, η οποία προϋποθέτει ότι κάθε συνδημιουργός «υποτάσσεται» σε μία γενική ιδέα, ούτως ώστε το κοινό πρόγραμμα να εκπροσωπεί όλους τους συνδημιουργούς. Αυτό, προφανώς, συμβαίνει όταν κάθε συνδημιουργός καταμερίζει, κατά τέτοιο τρόπο, τη δημιουργική συμβολή του, ώστε η συμβολή του επόμενου να βασίζεται στα αποτελέσματα του προηγούμενου, με την προϋπόθεση, βεβαίως, ότι στην αρχή της εκπόνησης του προγράμματος είχαν, από κοινού, καθορίσει το αντικείμενο, σκοπό, μέθοδο και την απαιτούμενη εργασία. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 14, οι δικαιοπραξίες που αφορούν τη

μεταβίβαση εξουσιών από το περιουσιακό δικαίωμα, την ανάθεση ή την άδεια εκμετάλλευσης και την άσκηση του ηθικού δικαιώματος είναι άκυρες αν δεν καταρτιστούν εγγράφως. Την ακυρότητα μπορεί να επικαλεστεί μόνον ο πνευματικός δημιουργός. Καθιερώνεται, συνεπώς, ως γενικός κανόνας, ο έγγραφος τύπος, ο οποίος έχει συστατικό χαρακτήρα. Η διάταξη αυτή είναι αναγκαστικού δικαίου, αφού η μη τήρηση του τύπου επιφέρει ακυρότητα των δικαιοπραξιών αυτών, η οποία, όμως, είναι σχετική, γιατί εναπόκειται στο δημιουργό να την επικαλεστεί (βλ. ΕφΑθ 885/2009, Εφθεσ 1929/2007, ΕφΑθ 7909/2002 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Έτσι, εάν η δικαιοπραξία δεν έχει, παρά την επιταγή του άνω άρθρου, συνομολογηθεί εγγράφως, με συνέπεια η ίδια να είναι άκυρη (άρθρο 180 ΑΚ), ο δημιουργός διατηρεί τόσο το περιουσιακό όσο και το ηθικό δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας επί του έργου του (βλ. ΑΠ 1306/2012, ΑΠ 1009/2007 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η επίκληση της ακυρότητας ελέγχεται και ως προς την καταχρηστική άσκησή της, κατ' άρθρο 281 ΑΚ. Τέτοια περίπτωση συντρέχει, μεταξύ άλλων, όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε, κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε, ή οι περιστάσεις που μεσολάβησαν, χωρίς, κατά νόμο, να εμποδίζουν τη γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή τη μεταγενέστερη άσκησή του, κατά τις, περί δικαίου και ηθικής, αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου. Τούτο συμβαίνει, ιδίως, όταν από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου έχει δημιουργηθεί στον υπόχρεο και, μάλιστα, ευλόγως, η πεποίθηση ότι ο δικαιούχος δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμά του (βλ. ΟΛΑΠ 16/2006, ΑΠ 1009/2007, ΕφΑθ 679/2015, ΕφΑθ 3241/2014 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ακολούθως, στο άρθρο 65 Ν. 2121/1993 προβλέπεται ένα πλέγμα αστικών κυρώσεων που ισχύει, ενιαία, σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, χωρίς να αποκλείεται η συμπληρωματική εφαρμογή του ΑΚ. Συγκεκριμένα, με το άρθρο 65, ο δημιουργός μπορεί να εγείρει αναγνωριστική αγωγή του δικαιώματός του, αγωγή για άρση της προσβολής και παράλειψη αυτής στο μέλλον, αγωγή για

**13ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

απόδοση του αδικαιολόγητου πλουτισμού, αγωγή για απόδοση του κέρδους και αγωγή για αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Ειδικότερα, η προσβολή απόλυτου και αποκλειστικού δικαιώματος, όπως το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας, συνιστά πράξη παράνομη και, εφόσον γίνεται υπαίτια, συνιστά αδικοπραξία, επειδή ενέχει, αφ' εαυτής, εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου. Δηλαδή, το γεγονός της επέμβασης δημιουργεί και την παράνομη πράξη, κατ' άρθρο 914 ΑΚ και την ειδική διάταξη του άρθρου 65 του Ν. 2121/1993. Γενικώς, ως παράνομη προσβολή ισχύει κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδειά του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Το άρθρο 65 του Ν. 2121/1993 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ, το οποίο εφαρμόζεται, όπου η, ως άνω, ειδική διάταξη αφήνει κενά και στο βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις των άρθρων 63 επ. του Ν. 2121/1993. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο. Προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημίωσης καθορίζεται, με το άρθρο 65 §2 εδ. β' Ν. 2121/1993, ένα ελάχιστο όριο αποζημίωσης, που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που, συνήθως ή κατά νόμο, καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης, που έκανε, χωρίς άδεια, ο υπόχρεος (βλ. ΑΠ 438/2018, ΑΠ 509/2015, ΑΠ 649/2013, ΑΠ 1030/2010 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 872/2009, ΕΛΔνη 2009. 1055). Επομένως, σύμφωνα με τις ως άνω διατάξεις του άρθρου 65 §2 του Ν. 2121/1993, σε συνδυασμό και με αυτές των άρθρων 57, 58, 297, 298, 914 και 932 ΑΚ, κάθε πράξη που έχει ως αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον αυτή δεν συντελείται από το δικαιούχο ή με τη συναίνεση του,

συνιστά, αντικειμενικώς, παράνομη πράξη, οπότε συντρεχόντων και των λοιπών ουσιαστικών όρων του άρθρου 914 ΑΚ, όπως, η υπαιτιότητα, η ύπαρξη ζημίας και ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ παράνομης πράξης και ζημίας, γεννιέται αξίωση προς αποζημίωση και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης (βλ. ΑΠ 919/2007, ΕφΑθ 6234/2007, Εφθεσ 1286/2007, Εφθεσ 3022/2006 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 9040/2000 Ελδην 2002. 217). Επίσης, επειδή η επέμβαση στο δικαίωμα είναι, καταρχάς, πράξη παράνομη, ο δικαιούχος δεν οφείλει να αποδείξει το γεγονός ότι η προσβολή έγινε χωρίς την άδειά του ή ότι συντρέχει άλλος λόγος άρσης του παρανόμου. Η ίδια, δηλαδή, η φύση του απόλυτου δικαιώματος καθιερώνει ένα, οιονεί, μαχητό τεκμήριο ότι κάθε πράξη προσβολής του γίνεται χωρίς τη συναίνεση ή άδεια του δικαιούχου και, συνεπώς, είναι παράνομη και εκείνος, ο οποίος αρνείται τη συνδρομή της προσβολής, οφείλει να το αποδείξει. Τεκμαίρεται, επομένως, η παρανομία της επέμβασης στο απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα και ο εναγόμενος προσβολέας, που αρνείται τη συνδρομή της προσβολής, διότι επικαλείται νόμιμη άδεια εκμετάλλευσης, θα πρέπει να ισχυριστεί, κατ' ένσταση, και να αποδείξει τα γεγονότα που αποκλείουν τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής (βλ. ΑΠ 1493/2009, ΕφΑθ 885/2009, ΕφΑθ 1388/2000 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Σε περίπτωση προσβολής του προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, ο δικαιούχος, σύμφωνα με τις γενικές δικονομικές αρχές, υποχρεούται να επικαλεστεί και να αποδείξει: α) ότι είναι φορέας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (ενεργητική νομιμοποίηση), β) την πρωτοτυπία, δηλαδή, να περιγράψει στην αγωγή του εκείνα τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που προσδίδουν την απαιτούμενη ατομικότητα ή πρωτοτυπία δημιουργίας στο πρόγραμμα Η/Υ και, εφόσον, έστω και κατ' ολίγο, υπερβαίνει τη στάθμιση της πληροφορικής τεχνικής, ώστε να είναι, καταρχάς, δυνατός ο προσδιορισμός του προγράμματος, του οποίου η πνευματική ιδιοκτησία ζητείται από το δικαστήριο να προστατευθεί και για να θεμελιωθεί η απαραίτητη, για την προστασία του προγράμματος,

**14ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

προϋπόθεση της πρωτοτυπίας του, υπό την προδιαλαμβανόμενη έννοια και, ειδικότερα, ο χαρακτηρισμός του από μία προσωπική πνευματική συμβολή του δημιουργού του και γ) την πράξη προσβολής των ηθικών ή περιουσιακών εξουσιών και, εφόσον ζητεί αποζημίωση, την υπαιτιότητα και το μέγεθος της ζημίας (πρβλ. ΑΠ 1493/2009, βλ. Εφθεσσαλ 1786/2014 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, με την Οδηγία 96/9/EOK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 11^{ης} Μαρτίου 1996, που ενσωματώθηκε στο άρθρο 7 του Ν. 2819/2000, με το οποίο τροποποιήθηκαν διατάξεις του Ν. 2121/1993, θεσπίστηκε ένα καθεστώς διπλής προστασίας για τις βάσεις δεδομένων, δηλαδή, τόσο του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, ήτοι, της πρωτότυπης επιλογής ή διευθέτησης των περιεχομένων της βάσης, όσο και του δικαιώματος ειδικής φύσης («sui generis») του κατασκευαστή της βάσης δεδομένων. Ως βάση δεδομένων νοείται, σύμφωνα με το άρθρο 1 § 2 της Οδηγίας (άρθρο 2 § 2α' Ν. 2121/1993, που προστέθηκε με το άρθρο 7 §1 Ν. 2819/2000), η συλλογή έργων, δεδομένων ή άλλων ανεξάρτητων στοιχείων, διευθετημένων κατά συστηματικό ή μεθοδικό τρόπο και ατομικώς προσιτών με ηλεκτρονικά μέσα ή κατ' άλλο τρόπο. Ο δημιουργός βάσης δεδομένων έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπει ή να απαγορεύει: α) την προσωρινή ή διαρκή αναπαραγωγή της βάσης δεδομένων με κάθε μέσο και μορφή, εν όλω ή εν μέρει, β) τη μετάφραση, προσαρμογή, διευθέτηση και οποιαδήποτε άλλη μετατροπή της βάσης δεδομένων, γ) οποιαδήποτε μορφή διανομής της βάσης δεδομένων ή αντιγράφων της στο κοινό (άρθρο 5 της Οδηγίας και 3 §3 Ν. 2121/1993 που προστέθηκε με το άρθρο 7 §3 Ν. 2819/2000). Επίσης, στο άρθρο 45Α §§ 1 και 2 Ν. 2121/1993, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 7 § 5 Ν. 2819/2000, ορίζεται ότι: «1. Ο κατασκευαστής βάσης δεδομένων έχει το δικαίωμα να απαγορεύει την εξαγωγή ή/και επαναχρησιμοποίηση του συνόλου ή ουσιώδους μέρους του περιεχομένου της βάσης δεδομένων, αξιολογούμενου πτοιοτικά ή

ποσοτικά, εφόσον η απόκτηση, ο έλεγχος ή η παρουσίαση του περιεχομένου της βάσης δεδομένων καταδεικνύουν ουσιώδη ποιοτική ή ποσοτική επένδυση. Κατασκευαστής βάσης δεδομένων είναι το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που λαμβάνει την πρωτοβουλία και επωμίζεται τον κίνδυνο των επενδύσεων. Δεν θεωρείται κατασκευαστής ο εργολάβος βάσης δεδομένων. 2. Για τους σκοπούς του παρόντος άρθρου: α) "Έξαγωγή" θεωρείται η μόνιμη ή προσωρινή μεταφορά του συνόλου ή ουσιώδους μέρους του περιεχομένου βάσης δεδομένων σε άλλο υλικό φορέα με οποιοδήποτε μέσο ή με οποιαδήποτε μορφή και β) "επαναχρησιμοποίηση" νοείται η πάσης μορφής διάθεση στο κοινό του συνόλου ή ουσιώδους μέρους του περιεχομένου της βάσης δεδομένων με διανομή αντιγράφων, εκμίσθωση, μετάδοση με άμεση επικοινωνία ή με άλλες μορφές.» (βλ. άρθρο 7 §1 της Οδηγίας 96/9/EOK). Από τη διάταξη αυτή, σκοπός της οποίας είναι η παροχή πρόσφορης προστασίας των βάσεων δεδομένων, προκειμένου να εξασφαλιστεί η αμοιβή του κατασκευαστή τους, προκύπτει ότι το δικαίωμα ειδικής φύσης χορηγείται στον κατασκευαστή της βάσης δεδομένων με την προϋπόθεση ότι για τη δημιουργία της, ήτοι την απόκτηση, τον έλεγχο ή την παρουσίαση του περιεχομένου της βάσης, πραγματοποιήθηκε μία σημαντική, ουσιώδης, είτε από ποσοτική είτε από ποιοτική άποψη, επένδυση. Η επένδυση αναφέρεται στα μέσα που χρησιμοποιούνται για την αναζήτηση υφιστάμενων ανεξάρτητων στοιχείων και τη συγκέντρωσή τους στην, εν λόγω, βάση. Ο όρος "ουσιώδης" έχει σχετική έννοια και προσδιορίζεται με βάση τις δαπάνες και τις αποσβέσεις, αφενός και, αφετέρου, με τη σημασία, τη φύση και το περιεχόμενο της βάσης δεδομένων. Η επένδυση μπορεί να είναι ουσιώδης, είτε ποσοτικά είτε ποιοτικά. Το αν μία επένδυση είναι ουσιώδης, από ποσοτική άποψη, κρίνεται με βάση τις ώρες εργασίας που απαιτήθηκαν για την κατασκευή της βάσης δεδομένων, το κόστος αγοράς των υλικών που χρησιμοποιήθηκαν, τον αριθμό και τις εξειδικευμένες γνώσεις των απασχοληθέντων ατόμων, ενώ, το αν είναι ουσιώδης, από ποιοτική άποψη, θα κριθεί με βάση την ιδιαιτερότητα και την πρωτοτυπία του

**15ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

τρόπου παρουσίασης και διευθέτησης του περιεχομένου της βάσης δεδομένων. Εξάλλου, ως εξαγωγή πρέπει να νοείται κάθε πράξη ιδιοποίησης μίας βάσης δεδομένων ή τμήματος αυτής, χωρίς την άδεια του κατασκευαστή της. Τούτο συμβαίνει όταν γίνεται μεταφορά ολόκληρου ή μέρους του περιεχομένου της επίμαχης βάσης δεδομένων σε άλλο υπόθεμα, όταν, δηλαδή, ολόκληρο ή μέρος του περιεχομένου της βάσης δεδομένων επαναλαμβάνεται αυτούσιο και σε άλλο υπόθεμα, που δεν έχει σχέση με την αρχική βάση δεδομένων (ΔΕΚ απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2008, υπόθεση C-304/07 και απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2004, υπόθεση C-203/02,- βλ. ΑΠ 1993/2014, ΕφΔωδ 39/2014, Εφθεσσαλ 827/2013 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Ιωάννη Σχινά, «Η βάση δεδομένων ως αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας» σε ΕλΔνη 37. 1216 επ.). Επιπροσθέτως, κατά το άρθρο 1 του Ν. 146/1914 «Περί αθεμίτου ανταγωνισμού», απαγορεύεται κατά τις εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγές πάσα προς το σκοπό ανταγωνισμού γινόμενη πράξη, που αντίκειται στα χρηστά ήθη, ο δε παραβάτης μπορεί να εναχθεί προς παράλειψη και προς ανόρθωση της προσγενόμενης ζημίας. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει αξιώση για άρση της αθέμιτης ανταγωνιστικής ενέργειας και παράλειψή της στο μέλλον, καθώς και αποκατάστασης της προξενηθείσης ζημίας, εφόσον συντρέχουν σωρευτικά: α) σκοπός ανταγωνισμού, β) ανάπτυξη της ανταγωνιστικής ενέργειας σε μια σχετική αγορά που νοείται κατά τρόπο ευρύ, γ) αντίθεση της ανταγωνιστικής ενέργειας στα χρηστά ήθη. Ο σκοπός ανταγωνισμού αναλύεται στα εξής επιμέρους στοιχεία: α) σε πράξη ανταγωνισμού, β) σε σχέση ανταγωνισμού. Ως μεν πράξη ανταγωνισμού θεωρείται η αντικειμενικά ικανή να διευρύνει ή να διατηρήσει τον κύκλο πελατών, ως δε σχέση ανταγωνισμού νοείται δράση δύο ή περισσότερων επιχειρήσεων σε μία κοινή αγορά με κοινό στόχο τη σύναψη συναλλακτικών σχέσεων με τρίτους. Αντίθεση στα χρηστά ήθη, κατά την κρατούσα άποψη, υπάρχει όταν η ανταγωνιστική

ενέργεια προσκρούει στο αίσθημα και στις ιδέες του εκάστοτε κατά γενική αντίληψη, ορθώς, δικαίως και εμφρόνως σκεπτόμενου ανθρώπου, εντός του συναλλακτικού κύκλου όπου λαμβάνει χώρα η πράξη ή όταν γίνεται χρήση μεθόδων και μέσων αντιθέτων προς την ομαλή ηθικότητα των συναλλαγών (βλ. ΕφΑθ 7770/2007 ΔΕΕ 2008. 575, ΕφΑθ 6193/2006 ΕΛΔ/νη 2007/1461, ΕφΑθ 5136/2005 ΔΕΕ 2005. 939, ΕφΑθ 698/2003 ΕΛΔνη 45. 1064, Εφθεσσαλ 7910/2002 ΔΕΕ 2003. 630, Ν. Ρόκα, «Αθέμιτος Ανταγωνισμός», έκδ. 1975, σελ. 28, Γεωργακόπουλος, ΕγχΕμπΔ, τ. 1, «Οι έμποροι», έκδ. 1995, σελ. 185, του ίδιου, «Η έννομη τάξη του ανταγωνισμού», ΝοΒ 35. 880, Τσιμπανούλη, σε Ν. Ρόκα, «Αθέμιτος Ανταγωνισμός - Ερμηνεία κατ' άρθρο του ν. 146/1914», έκδ. 1996, σελ. 47). Άλλωστε, πράξη η οποία εμπίπτει στην, ως άνω, γενική ρήτρα μπορεί να θεωρηθεί και η απόσπαση (προσέλκυση) πελατείας, με τη συνδρομή, όμως, ειδικών συνθηκών, που την καθιστούν αθέμιτη, δηλαδή, εφόσον γίνεται με σκοπό ανταγωνισμού, με μέσα ή μεθόδους που αντίκεινται στα χρηστά ήθη, όπως λ.χ. με παραπλάνηση ή εξαγορά του πελάτη ή με πράξεις παρεμπόδισής του. Έτσι, πράξη αντίθετη στον συνταγματικά κατοχυρωμένο πυρήνα του οικονομικού συστήματος συνιστά και η ανταγωνιστική εκείνη ενέργεια, που στρέφεται κατά της οικονομικής ελευθερίας του καταναλωτή, αναιρώντας τον ελεύθερο σχηματισμό της αγοραστικής του βούλησης, έτσι που να πλήγηται, στον πυρήνα της, η συνταγματικά κατοχυρωμένη οικονομική ελευθερία, αφού τίθεται σε διακινδύνευση, εφόσον παρεμποδίζεται ουσιαστικά η άσκησή της, ενέργεια, η οποία αντίκειται στα χρηστά ήθη, κατά το άρθρο 1 του Ν. 146/1914 (βλ. ΕΑ 1489/2007 ΔΕΕ 2007. 575, Εφθεσσαλ 3000/2005 Αρμ. 2006. 896, ΕφΑθ 698/2003 ΕΛΔνη 45. 1064, Τσιμπανούλη, σε «Αθέμιτο Ανταγωνισμό», Νομική Βιβλιοθήκη, έκδ. 1996, αριθ. 65). Σε περίπτωση υπαίτιας προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας, η οποία μπορεί να γίνει είτε με πιστή (δουλική) αντιγραφή είτε με διασκευή (αρκεί να υπάρχει ομοιότητα των δύο έργων κατά το κύριο περιεχόμενό τους) παρέχεται στο δικαιούχο της πνευματικής ιδιοκτησίας αξίωση αποζημίωσης και ικανοποίησης της ηθικής βλάβης,

**16ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

κατά το άρθρο 65 του Ν. 2121/93 (βλ. ΑΠ 1030/2010 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 537/2010 Ε.Εμπ.Δ. 2011. 469, ΕφΔωδ 39/2014 οπ, ΕφΑθ 1538/2009 Αρμ 2009. 1200, ΕφΑθ 3594/2008 Αρμ 2009. 50). Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 8 του Ν.1599/1986 και υπό τον τίτλο «Βελτίωση σχέσεων κράτους - πολίτη και καταπολέμηση της γραφειοκρατίας», γεγονότα ή στοιχεία που δεν αποδεικνύονται με τα αναφερόμενα στο νόμο αυτό έγγραφα, μπορεί να αποδεικνύονται ενώπιον κάθε αρχής ή υπηρεσίας του δημόσιου τομέα με υπεύθυνη δήλωση του ενδιαφερομένου. Από την ανωτέρω διάταξη, σε συνδυασμό με το σκοπό του τίτλου της, συνάγεται ότι αυτή δεν έχει εφαρμογή κατά την αποδεικτική διαδικασία ενώπιον των δικαστηρίων, επί της οποίας έχουν εφαρμογή οι ειδικές, περί απόδειξης, διατάξεις του ΚΠολΔ και, συνεπώς, η, κατά τη διάταξη αυτή, υπεύθυνη δήλωση δεν αποτελεί επιτρεπτό αποδεικτικό μέσο και μόνο ως μαρτυρία τρίτου δύναται να χρησιμεύσει, εφόσον, κατά την ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου, δεν έγινε με το σκοπό να χρησιμοποιηθεί και στη δίκη κατά την οποία κρίνεται η συγκεκριμένη διαφορά (βλ. ΟΛΑΠ 8/87, ΑΠ 1427/2017, ΑΠ 311/2012, ΑΠ 743/2011, ΕφΔυτΣτερεάςΕλλάδος 19/2017 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στην προκείμενη περίπτωση, από την προσήκουσα εκτίμηση των ένορκων καταθέσεων των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασής του, από όλα, ανεξαιρέτως, τα νομίμως προσκομιζόμενα με επίκληση από τους διαδίκους έγγραφα (ως προς τον τρόπο επίκλησης, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, των πρωτοδίκως προσκομισθέντων αποδεικτικών μέσων, βλ. ΑΠ 2076/2014 σε ΤΝΠ ΔΣΑ), τα οποία κατέστησαν κοινά αποδεικτικά μέσα (άρθρο 346 ΚΠολΔ, βλ. σχετ. ΑΠ 994/2012, ΑΠ 1/2011 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ) και λαμβάνονται υπόψη άλλα προς άμεση απόδειξη και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων

(άρθ. 339 σε συνδυασμό με άρθ. 395 ΚΠολΔ), εκτός από τις, από 05.04.2013 και από 13.04.2014, τρεις υπεύθυνες δηλώσεις, κατ' άρθρο 8 του Ν. 1599/1986, των

(διθείσες, αμφότερες, την πρώτη ημερομηνία)

και οι οποίες προσκομίζονται με επίκληση από τους εφεσιβλήτους και δεν δύνανται να ληφθούν, παραδεκτώς, υπόψη ούτε ως μαρτυρίες τρίτων (διθέντος ότι, καταρχάς, οι υπεύθυνες δηλώσεις δεν αποτελούν επιτρεπτά αποδεικτικά μέσα), διότι εκτιμάται πως έγιναν με σκοπό να χρησιμοποιηθούν και στην παρούσα δίκη, κατά την οποία κρίνεται η συγκεκριμένη διαφορά, κατά τα, συναφώς, διαλαμβανόμενα στην τελευταία παράγραφο της προηγηθέσας νομικής σκέψης και στα οποία (έγγραφα) συγκαταλέγονται και οι: α) 8469/05.04.2013 και 10738/05.04.2013, ένορκες βεβαιώσεις, ενώπιον των συμβολαιογράφων, κατά σειρά, και,

των μαρτύρων, της πρώτης,

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

και του

και της δεύτερης, του

και β) 1353/05.04.2013 ένορκη βεβαιώση ενώπιον της Ειρηνοδίκη Θεσσαλονίκης, των μαρτύρων του

του του

οι οποίες, παραδεκτώς, προσκομίζονται με επίκληση η μεν, υπό στοιχείο α', από τους εκκαλούντες, η δε, υπό στοιχείο β', από τους εφεσιβλήτους και λαμβάνονται υπόψη ως διθείσες στο πλαίσιο προγενέστερης δίκης, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, μεταξύ των διαδίκων (βλ. ΑΠ 1605/2001 ΕλΔνη 43. 393, ΑΠ 891/2000 ΕλΔνη 42. 392), για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (βλ. ΑΠ 897/2014, ΑΠ 1520/2013, ΑΠ 651/2012, ΑΠ 99/2010, ΑΠ 818/2009, ΑΠ 685/2009, ΑΠ 399/2009 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), προσέτι δε και από τις: 1) 1300 και 8548, από 16.04.2014, ένορκες βεβαιώσεις, που συντάχθηκαν ενώπιον της Ειρηνοδίκη Θεσσαλονίκης, η πρώτη και της συμβολαιογράφου η δεύτερη, των μαρτύρων, κατά σειρά,

**17ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

και , οι οποίες, παραδεκτώς,
προσκομίζονται με επίκληση από τους εκκαλούντες και λαμβάνονται
υπόψη, δεδομένου ότι δόθηκαν ύστερα από νομότυπη και
εμπρόθεσμη κλήτευση των εφεσιβλήτων, προ δύο, τουλάχιστον,
εργάσιμων ημερών, κατ' άρθρο 270 §2 εδ. γ' ΚΠολΔ (βλ. τις 956 και
5923Β', από 11.04.2014, αντίστοιχες εκθέσεις επιδόσεων της, από
10.04.2014, εξώδικης δήλωσης πρόσκλησης προς τους εφεσιβλήτους,
των δικαστικών επιμελητών στα Πρωτοδικεία, του πρώτου,
και του δευτέρου, και

αντιστοίχως και 2) 1292/15.04.2014, ένορκη βεβαίωση,
ενώπιον της Ειρηνοδίκη Θεσσαλονίκης, των μαρτύρων

και

η οποία, παραδεκτώς, προσκομίζεται με
επίκληση από τους εφεσιβλήτους και λαμβάνεται υπόψη, δεδομένου
ότι δόθηκε ύστερα από νομότυπη και εμπρόθεσμη κλήτευση των
εκκαλούντων, προ δύο, τουλάχιστον, εργάσιμων ημερών, κατ' άρθρο
270 §2 εδ. γ' ΚΠολΔ (βλ. τις 4612, 4611 και 4610, από 09.04.2014,
αντίστοιχες εκθέσεις επιδόσεων της, από 08.04.2014, εξώδικης
δήλωσης πρόσκλησης προς τους εκκαλούντες, της δικαστικής
επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο

αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο
πρώτος εφεσιβλητος-ενάγων-εναγόμενος, είναι
μηχανολόγος - μηχανικός οχημάτων, διπλωματούχος της Σχολής
Τεχνολόγων Εφαρμογών του Τ.Ε.Ι. και, από το έτος
1996 και εντεύθεν, ασκεί, αδιαλείπτως, το επάγγελμα του
πραγματογνώμονα-ερευνητή τροχαίων αυτοχημάτων, διάτηρων, προς
το σκοπό αυτό, ατομική επιχείρηση, με έδρα, από το έτος 1998, στα
και, από το έτος 2000, υποκατάστημα στη
και συνεργαζόμενος με διάφορες ασφαλιστικές εταιρείες.
Ενώψει του αυξανόμενου κύκλου των εργασιών του, το έτος 2000,

αποφάσισε να δημιουργήσει μία ψηφιακή πλατφόρμα, της οποίας επινόησε τη μορφή και τις βασικές παραμέτρους της δομής της, προκειμένου να επιτύχει την τεχνική αναβάθμιση της εργασίας του, ως πραγματογνώμονα-ερευνητή τροχαίων ατυχημάτων, βελτιώνοντας την οργανωτική υποδομή των γραφείων του και καθιστώντας ταχύτερη την παρακολούθηση και ευχερέστερη τη διαχείριση των υποθέσεων που χειρίζοταν, από το στάδιο της λήψης της εντολής έως τη σύνταξη και την αποστολή της ολοκληρωμένης έκθεσης πραγματογνωμοσύνης στις ασφαλιστικές εταιρείες, με τις οποίες συνεργαζόταν. Για την υλοποίηση της ιδέας του αυτής, το ίδιο έτος, συνεργάστηκε με το δεύτερο εφεσίβλητο-εναγόμενο (της Β' αγωγής), μαθηματικό,

προγραμματιστή Η/Υ και καθηγητή των Τ.Ε.Ι. Το έτος 2001, οι ανωτέρω, από κοινού, δημιούργησαν την πρώτη έκδοση (V1.1) ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή ψηφιακής αρχειοθέτησης και παρακολούθησης των υποθέσεων του

στο οποίο έδωσαν την ονομασία και το

οποίο εγκατέστησαν στα γραφεία του τελευταίου, στα και στην Ι. Σκοπός του προγράμματος αυτού ήταν η ηλεκτρονική οργάνωση των γραφείων των πραγματογνωμόνων και η χρησιμοποίησή του ως γέφυρα επικοινωνίας μεταξύ αυτών και των ασφαλιστικών εταιρειών. Το έτος 2002, προέβησαν σε δύο, διαδοχικές, αναβαθμίσεις του, ως άνω, προγράμματος, προκειμένου αυτό να δύναται να λειτουργήσει σε περιβάλλον δικτύου και να επιτρέπει τη διαχείριση αρχείων εικόνας σε ψηφιακή μορφή (εκδόσεις V1.2 και V1.3). Το ίδιο έτος, αμφότεροι, συνεργαζόμενοι από κοινού, δημιούργησαν ένα νέο πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή, προοριζόμενο να συνεργάζεται και να αλληλεπιδρά με το πρόγραμμα

το οποίο έδινε τη δυνατότητα στο χρήστη να καταχωρεί τα δημιουργημένα αρχεία, μέσω του, εν λόγω, αρχικού προγράμματος, σε έναν απομακρυσμένο (εκτός του γραφείου τους) διακομιστή («server»), δηλαδή, στον υπολογιστή μιας ανεξάρτητης επιχείρησης, η οποία θα τους παρείχε υπηρεσίες αποθήκευσης αρχείων, δημιουργίας αρχείων ασφαλείας («back up»), ανάκλησης δεδομένων κλπ, σε

**18ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

περιβάλλον διαδικτύου. Παραλλήλως, το αρχικό πρόγραμμα συνέχισε να υφίσταται αναβαθμίσεις και, προκειμένης της δοκιμής του, ο το προώθησε, δωρεάν, για δοκιμαστική χρήση περιορισμένης διάρκειας, σε συναδέλφους του πραγματογνώμονες. Κατά τα έτη 2005 και 2006, ο και ο

προχώρησαν, από κοινού, στη δημιουργία δεύτερης έκδοσης (V2.0) του αρχικού προγράμματος με την ονομασία ώστε να λειτουργεί σε «απομακρυσμένη σύνδεση», με κοινό εξωτερικό διακομιστή («server») και να είναι δυνατή η λήψη δεδομένων από τον τελευταίο. Το έτος 2006, δημιούργησαν τη βελτιωμένη έκδοση (V2.01) του προγράμματος, με δυνατότητα λήψης δεδομένων από τον κοινό εξωτερικό διακομιστή, ενώ, ακολούθησαν και άλλες τροποποιήσεις και βελτιώσεις, μέχρι το πρόγραμμα να λάβει την ολοκληρωμένη μορφή του, το έτος 2007 (έκδοση V2.04). Το έτος 2008, το ολοκληρωμένο, πλέον, πρόγραμμα ήταν έτοιμο να διατεθεί στο εμπόριο, γεγονός που επιθυμούσε ο διοθέντος, μάλιστα, ότι τούτο είχε δοκιμαστεί, προηγουμένως, σε επαγγελματικά γραφεία πραγματογνωμόνων. Πλην όμως, λόγω του κωλύματος ενασχόλησης με εμπορικές δραστηριότητες του συνδημιουργού και συνδικαλούχου του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος επί του προγράμματος Η/Υ, αυτός, το ίδιο έτος, μεταβίβασε, κατά το άρθρο 12 §1 Ν. 2121/1993, το μερίδιό του από την περιουσιακή εκμετάλλευσή του στον ατύπως [μη επαγόμενης ακυρότητας της μεταβίβασης, εξαιτίας τούτου, αφού η, κατά τη διάταξη του άρθρου 14 §1 Ν. 2121/1993, κατονομαζόμενη ακυρότητα, ελλείψει τήρησης έγγραφου τύπου, είναι σχετική, υπέρ του πνευματικού δημιουργού, με συνέπεια η δικαιοπραξία να παράγει όλα τα έννομα αποτελέσματά της εωσότου αυτός την επικαλεστεί (ακυρότητα), γεγονός που δεν συντρέχει εν προκειμένω], την οποία (περιουσιακή εκμετάλλευση), έκτοτε, διατηρούσε ο τελευταίος, κατ' αποκλειστικότητα, ενώ,

αμφότεροι παρέμειναν συνδικαιούχοι των ηθικών εξουσιών που απορρέουν από το πρόγραμμα, δυνάμενοι, μεταξύ άλλων, να αξιώνουν την αναγνώριση της πατρότητάς τους σε αυτό. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι το παραπάνω πρόγραμμα Η/Υ, προσαρμοσμένο, πλέον, κατόπιν αναβαθμίσεων, στις εξειδικευμένες απαιτήσεις των ασφαλιστικών εταιρειών, προσέλαβε την τελική μορφή του το έτος 2010, βάσει της οποίας παραχωρείται άδεια χρήσης απευθείας προς την εκάστοτε ενδιαφερόμενη ασφαλιστική εταιρεία, με την εγκατάσταση του προγράμματος στα τερματικά των εξωτερικών συνεργατών, που αυτή υποδεικνύει, η οποία, μέσω κωδικού πρόσβασης, που της χορηγείται, δημιουργεί, σε περιβάλλον διαδικτύου, χρήστες, κατά το διάγραμμα ροής των εργασιών της, ώστε να επιτυγχάνεται επικοινωνία μεταξύ όλων των χρηστών, απευθείας στο διαδίκτυο. Ειδικότερα, στην τελική του μορφή, το επίδικο πρόγραμμα εμπεριέχει δύο αυτοτελείς εφαρμογές, ονομαζόμενες και

. Η πρώτη από αυτές λειτουργεί τοπικά, εγκαθιστάμενη στον υπολογιστή του κάθε χρήστη (πραγματογνώμονα), όπου ο τελευταίος δύναται να δημιουργεί και να αποθηκεύει αρχεία και να αξιοποιεί τις ψηφιακές δυνατότητες οργάνωσης, ενώ, η δεύτερη λειτουργεί σε περιβάλλον διαδικτύου, με την ονομασία χώρου μέσω του οποίου καθίσταται δυνατή η επικοινωνία και η διαβίβαση δεδομένων, καθώς και η αποστολή «sms» (μηνυμάτων) για κάθε ζήτημα σχετικό με το χειρισμό του φακέλου της κάθε υπόθεσης σε τρίτους, από τους εξουσιοδοτημένους χρήστες του προγράμματος, έκαστος από τους οποίους φέρει ένα δικό του κωδικό πρόσβασης. Σημειώνεται δε, ότι για τη λειτουργία της τελευταίας εφαρμογής, η πρώτη εκκαλούσα-εναγόμενη-ενάγουσα, ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία μισθώνει, μηνιαίως, δύο (2) διακομιστές («servers») από τη γερμανική εταιρεία με την επωνυμία . Ενόψει των ανωτέρω αποδειχθέντων, λαμβανομένων υπόψη και των διαλαμβανόμενων στην, υπό στοιχείο IV, μείζονα πρόταση, το Δικαστήριο άγεται στην κρίση ότι το συγκεκριμένο πρόγραμμα Η/Υ χαρακτηρίζεται από ιδιαίτερη

**19ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

ατομικότητα και συνιστά πνευματικό δημιούργημα των προρρηθέντων δημιουργών του, κατά τα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 1 §3 εδ. α' της Οδηγίας 2009/24/EK, με βάση την οποία ερμηνεύονται οι προαναφερόμενες, συναφείς διατάξεις του εθνικού δικαίου [βλ. σχετ. για την προβλεπόμενη προστασία του πνευματικού έργου σε παγκόσμιο επίπεδο, το άρθρο 10 της Συμφωνίας για τα δικαιώματα Διανοητικής Ιδιοκτησίας στον Τομέα Εμπορίου που περιλαμβάνεται στην Τελική Πράξη του Γύρου της Ουρουγουάης του 1994 (Συμφωνία TRIPS), το άρθρο 4 της Συνθήκης του Παγκοσμίου Οργανισμού για την Προστασία της Διανοητικής Ιδιοκτησίας (WIPO) για την πνευματική ιδιοκτησία του 1996 και, σε ευρωπαϊκό επίπεδο, το άρθρο 1 της Οδηγίας 91/250/EOK του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 14.05.1991 «Για τη νομική προστασία των προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών», η οποία αντικαταστάθηκε, εν συνεχείᾳ, με την, εν πολλοίς, όμοιου περιεχομένου Οδηγία 2009/24/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 23.04.2009 και η οποία (Οδ. 91/250) μεταφέρθηκε στην Ελληνική έννομη τάξη κατά την έκδοση του Ν. 2121/1993]. Η δε ατομικότητα του προγράμματος συνίσταται στην εκπόνησή του, από το προστάδιο αυτής, ως τμήματος της γενικής ιδέας του προκείμενου «software», έως τη δημιουργία μίας σειράς εντολών, ως μία πλήρης παράσταση διαδικασίας σε γλωσσική, σχηματική μορφή, τα στοιχεία της οποίας επαρκούσαν για τον καθορισμό, μαζί με τις επεξηγηματικές, προς το χειριστή, οδηγίες, σχόλια, παρατηρήσεις και σημειώσεις, μέσω των οποίων καθίστατο δυνατή η ψηφιακή αρχειοθέτηση και η επεξεργασία των πληροφοριών των πραγματόγνωμόνων, δηλαδή, των εκθέσεων πραγματογνωμοσύνης, καθώς και των συνοδευτικών αυτών αρχείων και η κοινοποίησή τους στις ασφαλιστικές εταιρείες μέσω του διαδικτύου. Η, ως άνω, κρίση ενισχύεται, προεχόντως, από το, από 01.01.2011, ιδιωτικό συμφωνητικό, για το οποίο θα γίνει λόγος

κατωτέρω, βάσει του οποίου ο συμφωνίας με το δεύτερο εκκαλούντα-εναγόμενο-ενάγοντα,

κατόπιν

παραχώρησε το δικαίωμα χρήσης, παροχής τεχνικής υποστήριξης και εκμετάλλευσης του επίδικου λογισμικού, κατ' αποκλειστικότητα, στην πρώτη εκκαλούσα-εναγόμενη-ενάγουσα ομόρρυθμη εταιρεία (της οποίας οι ανωτέρω ήταν, τότε, μοναδικά ομόρρυθμα μέλη της), διασφαλίζοντας, ταυτοχρόνως, ότι είναι αποκλειστικός δικαιούχος όλων των δικαιωμάτων επ' αυτού (συστήματος λογισμικού διαχείρισης δεδομένων ασφαλιστικών υπηρεσιών και δημιουργίας εκθέσεων πραγματογνωμοσύνης), ως προϊόντος της αποκλειστικής του πνευματικής ιδιοκτησίας, καθ' όλο το εύρος του, προσέτι δε και ότι, σε περίπτωση λύσης της εταιρείας, με καταγγελία, για οποιονδήποτε λόγο, από οποιοδήποτε μέλος ή αποχώρησης του ίδιου από αυτήν, ο τελευταίος θα είχε το δικαίωμα εκμετάλλευσης του λογισμικού, κατά την απόλυτη κρίση του, δυνάμενος να ασκήσει παράλληλη δραστηριότητα από την καταγγελία της εταιρείας έως την ολοκλήρωση της εκκαθάρισής της και για το μέλλον. Εξάλλου, στο συγκεκριμένο επαγγελματικό πεδίο, δεν υφίστατο, κατά τα άνω κρίσιμα έτη, ανάλογο πρόγραμμα, που εξυπηρετούσε τους προαναφερθέντες σκοπούς, ενώ, δεν ασκεί έννομη επιρροή το γεγονός ότι αυτό δεν προστατεύεται με το απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα της ευρεσιτεχνίας (βλ. σχετ. ΕφΠειρ 599/2012 ΕλΔνη 2013. 1082). Οι δε ισχυρισμοί των εκκαλούντων-εναγόμενων-εναγόντων ότι επρόκειτο για δύο αυτοτελή προγράμματα και όχι για ένα πρόγραμμα, καθώς και ότι ο Βασίλειος Σάββας είχε καθοριστική συμβολή στη σύλληψη της ιδέας της δημιουργίας τούτων, εφόσον ήθελε ληφθούν υπόψη οι πρωτόδικες ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων (ιδίως, αυτή του μάρτυρος των εκκαλούντων), παρίστανται ουσιαστικά αβάσιμοι, καθόσον, αφενός, η λειτουργία της δεύτερης εφαρμογής προϋποθέτει την εγκατάσταση και τη λειτουργία της πρώτης εφαρμογής στον υπολογιστή κάθε πραγματογνώμονα, αφετέρου δε, ο προαναφερόμενος διάδικος, αν και προγραμματιστής, παρ' όλα αυτά,

**20ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

ανέθεσε (κατά την κατάθεση του μάρτυρα των εκκαλούντων) την υλοποίηση του λογισμικού στον . Από το σύνολο των παραπάνω αποδεικνύεται ότι το επίδικο, υπό τα άνω χαρακτηριστικά στοιχεία, λογισμικό, συνιστά αποκλειστικό δημιούργημα των εφεσιβλήτων, οι οποίοι διατήρησαν για τον εαυτό τους όλες της εξουσίες τους επ' αυτού, κατά τις, ήδη, σχετικώς, προεκτιθέμενες διακρίσεις. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που έκρινε παρομοίως και κατέληξε στα ίδια συμπεράσματα σε σχέση με τα προαναφερθέντα ζητήματα ορθώς το νόμο ερμήνευσε και εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε, γι' αυτό και οι λόγοι της κρινόμενης έφεσης, υπό τα στοιχεία II, V, IX και XII (στο στοιχείο I' δεν περιέχεται λόγος έφεσης), με τους οποίους οι εκκαλούντες-εναγόμενοι-ενάγοντες μέμφονται την εκκαλούμενη απόφαση ότι διέλαβε εσφαλμένες κρίσεις στο σκεπτικό της και δη, με τον II λόγο, ότι δέχθηκε πως ο

τυγχάνει συνδημιουργός του επίδικου προγράμματος, ως στερούμενος, παντελώς, εκπαιδευσης και βασικών γνώσεων προγραμματισμού, με τον V' λόγο, ότι το πρόγραμμα Η/Υ χαρακτηρίζεται από ατομικότητα και πρωτοτυπία, γι' αυτό και προστατεύεται από τις διατάξεις του Ν. 2121/1993, με τον IX' λόγο, ότι με το, από 01.11.2011, ιδιωτικό συμφωνητικό συμφωνήθηκε η εισφορά στην πρώτη εκκαλούσα-εναγομένη-ενάγουσα ομόρρυθμη εταιρεία μόνο του δικαιώματος χρήσης, τεχνικής υποστήριξης και εκμετάλλευσης του προγράμματος και με τον XII λόγο, ότι υπήρχε ένα πρόγραμμα Η/Υ, με την επωνυμία και όχι δύο αυτοτελή προγράμματα, με τις επωνυμίες και

πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμοι. Ακολούθως, αποδείχθηκε ότι στο πλαίσιο της βιούλησής του να εκμεταλλευτεί, εμπορικώς, στο έπακρο, το επίδικο πρόγραμμα Η/Υ, ρυθμίζοντας, ταυτοχρόνως, προσηκόντως, τον εργασιακό του χρόνο, ο προέβη στη σύσταση, από κοινού, με τον

δεύτερο εκκαλούντα-εναγόμενο-ενάγοντα, δυνάμει
του, από 01.10.2008, ιδιωτικού συμφωνητικού, που δημοσιεύθηκε,
νομίμως, στα οικεία βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου
υπό τον αύξοντα αριθμό 3980/07.10.2008, της ομόρρυθμης εταιρείας
με την επωνυμία και τον διακριτικό τίτλο

με έδρα τη της οποίας τη διαχείριση και εκπροσώπηση είχαν, από κοινού, οι δύο συνέταιροι. Η διάρκεια της εταιρείας ορίστηκε αόριστη, ενώ, έκαστος των μελών της εισέφερε στο κεφάλαιό της το ποσό των 5.000.-€ και συμμετείχε στα κέρδη και στις ζημίες της κατά ποσοστό 50%. Σκοπός της εταιρείας ήταν η εκπόνηση τεχνικών μελετών ανασχεδιασμού, προσομοίωσης τροχαίων ατυχημάτων, η επεξεργασία δεδομένων και η ανάλυση επιμέρους θεμάτων, η παραγωγή, εγκατάσταση, τεχνική υποστήριξη και χονδρική εμπορία λογισμικού συναφούς ή μη με τα ανωτέρω αντικείμενα και η ανάπτυξη οποιασδήποτε άλλης δραστηριότητας σε σχέση με τους σκοπούς αυτούς. Περαιτέρω, δυνάμει του, από 01.06.2012, ιδιωτικού συμφωνητικού τροποποίησης του καταστατικού της, ως άνω, εταιρείας, που συντάχθηκε μεταξύ των παραπάνω συνεταίρων και του τρίτου εκκαλούντος-εναγομένου-ενάγοντος

(όχι, όμως και με τον παρά τα αντιθέτως, πλην αβασίμως, υποστηριζόμενα από τους εκκαλούντες-εναγομένους-ενάγοντες) και δημοσιεύθηκε, νομίμως, στα οικεία βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου με αύξοντα αριθμό 2260/13.06.2012, συμφωνήθηκε η μεταβίβαση ποσοστού 25% του εταιρικού κεφαλαίου από το στον αδερφό του

ενώ, η διαχείριση και η εκπροσώπηση της εταιρείας ανατέθηκε, από κοινού και στους τρεις ομορρύθμους εταίρους. Εν τω μεταξύ, δυνάμει του, από 01.01.2011, ήδη, αναφερόμενου πιο πάνω, ιδιωτικού συμφωνητικού, που είχε υπογραφεί μεταξύ των αρχικών εταίρων, και ο πρώτος από αυτούς παραχώρησε, κατ' αποκλειστικότητα, το δικαίωμα χρήσης, εκμετάλλευσης και τεχνικής υποστήριξης του επίδικου προγράμματος Η/Υ, στην πρώτη εκκαλούσα-εναγομένη-ενάγουσα, της οποίας η

**21ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

επωνυμία συμφωνήθηκε να αναγράφεται, ως κατασκευάστριας, στον υλικό φορέα τούτου, διατηρώντας, όμως, κατά τα προεκτιθέμενα, το αποκλειστικό δικαίωμά του και όλα, εν γένει, τα νόμιμα δικαιώματά του επ' αυτού (προγράμματος), καθώς και το δικαίωμά του, σε περίπτωση λύσης της εταιρείας, αποκλειστικής εκμετάλλευσης του, εν λόγω, λογισμικού, κατά την απόλυτη κρίση του. Συμφωνήθηκε, επίσης, ειδικώς, ότι σε περίπτωση καταγγελίας της εταιρείας από τον

για οποιονδήποτε λόγο, αυτός θα υποχρεούνταν, πέραν της διανομής των όποιων κερδών, έως το χρονικό εκείνο σημείο, σε αποζημίωση του ανερχόμενη σε 50.-€ ανά πραγματοποιηθείσα εγκατάσταση του λογισμικού, σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, που έγινε για λογαριασμό της εταιρείας. Από το περιεχόμενο του ιδιωτικού συμφωνητικού αποδεικνύεται ότι μεταξύ των προαναφερόμενων διαδίκων συμφωνήθηκε η παραχώρηση του δικαιώματος χρήσης και εκμετάλλευσης του προγράμματος Η/Υ, κατ' άρθρο 13 του Ν. 2121/1993 και όχι η μεταβίβαση, κατά το άρθρο 12 του ίδιου νόμου, στην πρώτη εκκαλούσα-εναγομένη-ενάγουσα ομόρρυθμη εταιρεία του περιουσιακού δικαιώματος επ' αυτού, γεγονός που επιβεβαιώνεται και από την περιεχόμενη στην αγωγή τους ομολογία των εκκαλούντων-εναγομένων-εναγόντων, ότι ο πρώτος εφεσίβλητος-ενάγων-εναγόμενος κατείχε πάντοτε (και μετά την παραπάνω συμφωνία) και εξουσίαζε τον πηγαίο κώδικα του προγράμματος. Σημειώνεται ότι ο προαναφερόμενος όρος της αποκλειστικής εκμετάλλευσης του προγράμματος Η/Υ από τον κατά την απόλυτη κρίση του, σε περίπτωση λύσης της εταιρείας λόγω καταγγελίας^ή αποχώρησής του από αυτήν, έφερε το χαρακτήρα διαλυτικής αίρεσης, ώστε, σε περίπτωση επέλευσης του μελλοντικού και αβέβαιου γεγονότος της εξόδου του, εν λόγω, εταίρου από την ομόρρυθμη εταιρεία, επανέρχονται τα πράγματα στην, πριν από τη δικαιοπραξία, κατάσταση (άρθρο 202

AK). Το περιεχόμενο του όρου αυτού ταυτίζεται, πλέον, για την περίπτωση εξόδου του εταίρου, με το πραγματικό της διάταξης του άρθρου 264 §1 του Ν. 4072/2012, ο οποίος, αν και τέθηκε σε ισχύ μεταγενέστερα του χρόνου της συμφωνίας, εφαρμόζεται στην κρινόμενη περίπτωση, σύμφωνα με τη, μεταβατικού δικαίου, διάταξη του άρθρου 294 §1 του ίδιου νόμου, ενώψει του ότι στην έννοια των "αντικειμένων" (βλ. σχετ., ως προς αυτή, Β. Βαθρακοκοίλη, EPNOMAK, τ. Δ', ημίτομ. Β', άρθρο 947, αριθμός 1), που χρησιμοποιεί ο νομοθέτης στην κρίσιμη, ως άνω, διάταξη (άρθρο 264 §1 Ν. 4072/2012), κατά την αληθή έννοια αυτών, υπάγεται κάθε οικονομικό αγαθό που επιδέχεται εξουσία και εκμετάλλευση από το φορέα του δικαιώματος, ενώ, η οριζόμενη, αυτούσια, απόδοσή τους αναφέρεται στην «*in natura*» αποκατάστασή τους. Επισημαίνεται ότι, παρότι οι εκκαλούντες-εναγόμενοι-ενάγοντες διατείνονται, γενικώς, ότι το ανωτέρω ιδιωτικό συμφωνητικό είναι προϊόν πλάνης, χωρίς, όμως, να αποδίδουν συγκεκριμένες πράξεις στο εν τούτοις, δεν αποδεικνύουν τον ισχυρισμό τους. Ομοίως, δεν αποδείχθηκε ούτε ο έτερος ισχυρισμός περί της υφιστάμενης συμφωνίας λήψης από τον ως, απύπως, παρέχοντος τις προσωπικές υπηρεσίες του στην εταιρεία, είτε αυτοπροσώπως, είτε μέσω τρίτου προσώπου, για την αποτελεσματική λειτουργία της, ως αμοιβής, ποσοστού 25% επί των καθαρών κερδών της, αφού, όπως, ήδη, λέχθηκε, αυτός είχε, ήδη, μεταβιβάσει το μερίδιό του για την εμπορική εκμετάλλευση του προγράμματος στον πρώτο εφεσίβλητο-ενάγοντα-εναγόμενο (άλλωστε, οι εκκαλούντες-εναγόμενοι-ενάγοντες ισχυρίζονται στη Β' αγωγή τους ότι αυτός θα λάμβανε τμήμα των κερδών μέσω της επιχειρηματικής αμοιβής που θα εισέπραττε ο). Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι οι σχέσεις μεταξύ των συνεταίρων δεν εξελίχθηκαν ομαλά, γι' αυτό και με την, από 29.06.2012, εξώδικη δήλωσή του, που επιδόθηκε στους αντιδίκους του, νομίμως, στις 02.07.2012, ο επικαλούμενος τη, χωρίς τη συναίνεσή του, δημοσίευση της προρρηθείσας, από 01.06.2012, τροποποίησης του καταστατικού της

**22ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

ομόρρυθμης εταιρείας, με αλλοιωμένο το κείμενό της σε σχέση με το, αρχικώς, καταρτισθέν, προέβη σε καταγγελία αυτής (πρώτης εκκαλούσας-εναγόμενης-ενάγουσας), πλην όμως, δεν παρήχθησαν αποτελέσματα και δεν επήλθε η λύση της εταιρείας και η θέση της υπό εκκαθάριση, δεδομένου ότι είχε τεθεί, ήδη, από 11.04.2012 (άρθρο 330 §2), σε ισχύ η διάταξη του άρθρου 259 §1 του Ν. 4072/2012, που εφαρμόζεται και στις προσωπικές εταιρείες, που δεν τελούσαν σε εκκαθάριση ή πτώχευση, κατά την έναρξη ισχύος του (άρθρο 294 §1), στην οποία δεν συμπεριλαμβάνεται ως λόγος λύσης της εταιρείας η μονομερής, από εταίρο, καταγγελία της. Προς τούτο, στις 05.09.2012, ο ίδιος κοινοποίησε στους αντιδίκους του την, από 27.08.2012, εξώδικη δήλωσή του, με την οποία, επικαλούμενος τα παραπάνω, άσκησε το δικαίωμα εξόδου του από την πρώτη εκκαλούσα-εναγομένη-ενάγουσα εταιρεία, κατά το άρθρο 261 §1 του Ν. 4072/2012, ζητώντας, ταυτοχρόνως, την απόδοση των αντικειμένων που είχε εισφέρει σε αυτήν. Η τελευταία, όμως, ουδέποτε προέβη σε αυτούσια απόδοση των εισφερθέντων από εκείνον στην ίδια, αλλά, αντιθέτως, συνέχισε να εμπορεύεται και να εκμεταλλεύεται το επίδικο πρόγραμμα, πράττοντας τούτο χωρίς νόμιμο δικαίωμα, προσβάλλοντας το αποκλειστικό δικαίωμα περιουσιακής εκμετάλλευσης του πρώτου εφεσιβλήτου-ενάγοντος-εναγομένου, καθώς και το ηθικό δικαίωμα επί του έργου αυτού, τόσο του ίδιου όσο και του συνδημιουργού του

. Πράγματι, αποδείχθηκε ότι, καθ' ο χρόνο ο

ήταν μέλος της πρώτης εκκαλούσας-εναγομένης-ενάγουσας, η τελευταία είχε συνάψει συμβάσεις παροχής άδειας χρήσης του επίδικου προγράμματος Η/Υ με τις ασφαλιστικές εταιρείες, με την επωνυμία , « »

και « », τις οποίες, όμως, εξακολούθησε να εκμεταλλεύεται, άνευ δικαιώματος και μετά την αποχώρησή του από αυτή. Οι, εν λόγω, συμβάσεις, ελλείψει αντίθετης απόδειξης, είναι οι

μόνες που οι εκκαλούντες-εναγόμενοι-ενάγοντες εξακολούθησαν να αξιοποιούν και μετά την έξοδο του παραπάνω εταίρου από την πρώτη από αυτούς. Με βάση δε τους όρους τούτων, για κάθε ανάρτηση έκθεσης πραγματογνωμοσύνης από συνεργάτη εκάστης ασφαλιστικής εταιρείας, η τελευταία κατέβαλε στην πρώτη εκκαλούσα-εναγομένη-ενάγουσα δικαιώματα χρήσης, ύψους 0,84 λεπτών του ευρώ, ανά ανάρτηση, ενόψει του συνολικού όγκου εργασιών καθεμιάς από αυτές (ασφαλιστικές εταιρείες) που υπερέβαινε, ετησίως, τις 10.000 πραγματογνωμοσύνες (βλ. την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης της Α' αγωγής και τους όρους 3α και 3β του, από 22.09.2010, συμφωνητικού με την ασφαλιστική εταιρεία

που είναι κοινοί για όλες τις προαναφερόμενες εταιρείες), η οποία μετά ταύτα, είχε ακαθάριστα, ετήσια, έσοδα από καθεμιά από τις παραπάνω ασφαλιστικές εταιρείες, ύψους 8.400.-€ (=0,84.-€ X 10.000) και, συνολικά και από τις τρεις, 25.200.-€, από τα οποία, το ήμισυ, περίπου (12.600.-€), συνιστούσε το κόστος έρευνας και ανάπτυξης του προγράμματος, όπως ομολογείται από τον πρώτο εφεσίβλητο-ενάγοντα-εναγόμενο, με την Α' αγωγή του. Μάλιστα, προκειμένου να αποτρέψουν αυτόν από την εκμετάλλευση του επίδικου προγράμματος, μετά την αποχώρησή του από την εταιρεία, οι εκκαλούντες-εναγόμενοι-ενάγοντες άσκησαν την 28727/27.09.2012, αίτηση λήψης ασφαλιστικών μέτρων (που απορρίφθηκε), επιδιώκοντας να αναλάβει η εταιρεία τον πηγαίο κώδικα του επίδικου λογισμικού, με αντίστοιχη παύση της χρήσης του από τον αντίδικό τους (Στυλιανό Τερτίρογλου), αξίωση την οποία επαναλαμβάνουν με την ένδικη (Β') αγωγή τους και η οποία, βεβαίως, παρίσταται ουσία αβάσιμη, ενόψει της ανωτέρω παραδοχής πως δημιουργοί του προγράμματος τυγχάνουν, αποκλειστικώς, οι εφεσίβλητοι. Και τούτο, ασχέτως της αναγραφής, ως κατασκευάστριας, επί του υλικού φορέα του επίδικου λογισμικού, των στοιχείων της ομόρρυθμης εταιρείας, η οποία, μάλιστα, επικαλείται, προς ενίσχυση του αιτήματός της στην παραπάνω αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, το μαχητό τεκμήριο του άρθρου 10 §1 του Ν. 2121/1993 (βλ. σχετ. τη IV μείζονα πρόταση),

**23ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

αφού το τεκμήριο αυτό, ήδη, έχει ανατραπεί, ενόψει της, ως άνω, παραδοχής περί της πατρότητας του συγκεκριμένου προγράμματος και, αντιστοίχως, της έλλειψης δικαιώματος χρήσης και εκμετάλλευσης αυτού (έργου) από τους εκκαλούντες-εναγόμενους-ενάγοντες. Άλλωστε, δεν αποδείχθηκε ότι μεταβιβάστηκε στην πρώτη από αυτούς, από τον ο πηγαίος κώδικας του λογισμικού προγράμματος, ο οποίος παρέμεινε στη σφαίρα της αποκλειστικής του εξουσίας και, ως εκ τούτου, δεν παρακρατείται, παρανόμως, από εκείνον, εφόσον, δεν αποξενώθηκε ποτέ από τα δικαιώματά του πνευματικής ιδιοκτησίας επί του έργου. Βεβαίως, για την απόρριψη της, υπό στοιχείο Α', αγωγής, οι εκκαλούντες-εναγόμενοι-ενάγοντες ισχυρίστηκαν, πρωτοδίκως ότι ο πρώτος εφεσίβλητος-ενάγων-εναγόμενος ασκεί το δικαίωμά του καταχρηστικώς, διότι τους είχε δημιουργήσει την εύλογη πεποίθηση ότι δεν προτίθεται να ασκήσει τούτο, ενόψει της συμμετοχής του στην και της εμπορικής της εξάπλωσης, με την ανάπτυξη των ένδικων λογισμικών προγραμμάτων στο όνομά της. Ο παραπάνω, όμως, κατ' άρθρο 281 ΑΚ, ισχυρισμός παρίσταται, προεχόντως, απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος, καθόσον, τα επικαλούμενα με αυτόν πραγματικά περιστατικά και αληθή υποτιθέμενα δεν άγουν σε κατάχρηση του ασκούμενου δικαιώματος, χωρίς την επίκληση και άλλων πρόσφορων, προς το σκοπό αυτό, στοιχείων. Σε κάθε περίπτωση, ο ίδιος ισχυρισμός, ακόμη και αν ήθελε εκτιμηθεί νόμιμος, παρίσταται και πάλι απορριπτέος, ως ουσία αβάσιμος, εφόσον ήθελε ληφθούν υπόψη τα, ρητώς, διαλαμβανόμενα στο, από 01.01.2011, ιδιωτικό συμφωνητικό, αναφορικά με την τύχη του δικαιώματος εμπορικής εκμετάλλευσης του επίδικου προγράμματος Η/Υ, σε περίπτωση λύσης της εταιρείας ή αποχώρησης από αυτήν του . Αντίθετη κρίση δεν εξάγεται ούτε από το γεγονός ότι ο τελευταίος φέρεται να αγόρασε από την δυνάμει του 01/18.12.2008 τιμολογίου, αξίας 15.000.-€, το

πρόγραμμα «pragmon.net», αφού, είναι προφανές ότι τούτο έγινε για την ικανοποίηση φορολογικών σκοπών μεταξύ των διαδίκων, ενώ, ήδη, η, εν λόγω, πράξη (και η, δήθεν, εξ αυτής απορρέουσα αναγνώριση του επικαλούμενου, από τους εκκαλούντες-εναγομένους-ενάγοντες, δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας της πρώτης από αυτούς επί του επίδικου πνευματικού έργου), αποδυναμώθηκε από τη μεταγενέστερη σύνταξη του προρρηθέντος ιδιωτικού συμφωνητικού περί της αναγνώρισης, μεταξύ άλλων, του ως αποκλειστικού δικαιούχου του προγράμματος. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο, με την εκκαλούμενη απόφασή του, έκρινε κατά παρόμοιο τρόπο και απέρριψε τον προταθέντα, ως άνω, κατ' άρθρο 281 ΑΚ, ισχυρισμό των εκκαλούντων-εναγομένων-εναγόντων, ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις και ο αντίθετος, περί αυτού, υπό στοιχείο Χ' λόγος της κρινόμενης έφεσης, με τον οποίο επαναφέρεται προς δευτεροβάθμια κρίση ο, εν λόγω, ισχυρισμός, πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος. Αποδείχθηκε, στη συνέχεια, ότι, μετά την αποχώρησή του από την πρώτη εκκαλούσα-εναγομένη-ενάγουσα εταιρεία, ο πρώτος εφεσίβλητος - ενάγων - εναγόμενος, σε συνεργασία με τον , δημιούργησαν ένα πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή με την ονομασία , το οποίο εκμεταλλεύονται εμπορικά και το οποίο λειτουργεί, αποκλειστικά, μέσω διαδικτύου, χωρίς να απαιτείται η προηγούμενη εγκατάστασή του στον υπολογιστή κάθε πραγματογνώμονα, όπως συνέβαινε με το πρόγραμμα . Ο ισχυρισμός των εκκαλούντων-εναγομένων-εναγόντων ότι η προκείμενη ενέργεια του

συνιστά παράβαση της υποχρέωσης πίστης και μη ανταγωνισμού έναντι της πρώτης από αυτούς, ομόρρυθμης εταιρείας, είναι απορριπτέος, ως ουσία αβάσιμος, αφενός, διότι, στο, από 01.01.2011, συμφωνητικό, οι διάδικοι είχαν συμφωνήσει ότι, σε περίπτωση καταγγελίας της εταιρείας, αυτός θα έχει το δικαίωμα άσκησης παράλληλης δραστηριότητας, κατά το χρονικό διάστημα της εκκαθάρισης και έως την ολοκλήρωση αυτής και, αφετέρου, καθόσον,

**24ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

η πράξη του συνιστά, απλώς, πραγμάτωση του δικαιώματός του πνευματικής ιδιοκτησίας επί του επίδικου έργου, του οποίου ο ίδιος φέρει τη χρήση και αποκλειστική εκμετάλλευση, κατά τα προαναφερθέντα, μετά την αποχώρησή του από την εταιρεία (βλ. σχετ. Σπ. Ψυχομάνη, Δίκαιο Εμπορικών Εταιριών, 2013, σελ. 113, πλαγιαρ. 351). Και τούτο, πέραν, βεβαίως και της μη επίκλησης από τους αντιδίκους του, σχετικής καταστατικής ρήτρας παράλειψης ανταγωνισμού, ώστε να κατοχυρώνεται η σχετική υποχρέωσή του (βλ. και άρθρα 178, 179, 281, 288 ΑΚ). Επίσης, ο, ως άνω, ισχυρισμός περί της παραβίασης της υποχρέωσης πίστης από τον παραπάνω διάδικο, στερείται ουσιαστικής βασιμότητας αναφορικά και με το γεγονός της επικοινωνίας του, μετά την αποχώρησή του από την εταιρεία, με χρήστες του προγράμματος, σχετικά με τη λειτουργία του, καθόσον, ο ίδιος εξακολουθεί να παραμένει φορέας του δικαιώματος περιουσιακής του εκμετάλλευσης. Ούτε, άλλωστε, αποδείχθηκε ότι, μετά την αποχώρησή του, ο παραπάνω διέδωσε ψευδείς ειδήσεις για την ομόρρυθμη εταιρεία, επιδιώκοντας τη διαστρέβλωση της οικονομικής της κατάστασης έναντι των πελατών της. Αντιθέτως, αποδείχθηκε ότι, μετά την αποχώρησή του, αυτός απευθύνθηκε στις ασφαλιστικές εταιρείες επισημαίνοντάς τους ότι ο ίδιος τύχανε αποκλειστικός δικαιούχος του προγράμματος, ενημερώνοντάς τους, παραλλήλως, για την έξοδό του από την πρώτη εκκαλούσα-εναγομένη-ενάγουσα (βλ. την, από 06.09.2012, εξώδικη δήλωσή του προς την ασφαλιστική εταιρεία με την επωνυμία). Όσον αφορά δε, τη χρήση από τον της λέξης που αποτελεί και λεκτικό στοιχείο της επωνυμίας της πρώτης εκκαλούσας-εναγομένης-ενάγουσας εταιρείας, επισημαίνεται ότι αποδείχθηκε πως, για πρώτη φορά, έγινε χρήση αυτής από τον ίδιο και τον , ως ονομασία του επίδικου προγράμματος Η/Υ, σε χρόνο προγενέστερο της ίδρυσης της ομόρρυθμης εταιρείας. Η

ονομασία αυτή, μάλιστα, καθιερώθηκε στον επαγγελματικό κύκλο των πραγματογνωμόνων και των ασφαλιστικών εταιρειών ως διακριτικό γνώρισμα του προϊόντος αυτού και όχι ως διακριτικός τίτλος της πρώτης εκκαλούσας-εναγομένης-ενάγουσας εταιρείας. Έτσι, βάσει και της αρχής της προτεραιότητας (βλ. σχετ. Λ. Κοτσίρη, «Δίκαιο Ανταγωνισμού», 2011, σελ. 244, πλαγιαρ. 263), οι ισχυρισμοί των εκκαλούντων-εναγομένων-εναγόντων περί προσβολής της επωνυμίας και του διακριτικού τίτλου της πρώτης από αυτούς, κρίνονται απορριπτέοι ως ουσία αβάσιμοι (χωρίς να ασκεί επιρροή η αναγγελία του διακριτικού τίτλου της επιχείρησης στο επιμελητήριο και η καταχώρησή του στο πρωτόκολλο επωνυμιών, διότι δεν έχει δημιουργικό, αλλά μόνο δηλωτικό χαρακτήρα), αφού ο

ως φορέας του περιουσιακού δικαιώματος του προγράμματος Η/Υ, δύναται να χρησιμοποιεί την ανωτέρω λεκτική ένδειξη, αλλά και τις ενδείξεις και

ως διακριτικά γνωρίσματα αυτού, καθόσον, συνιστούν προγενέστερα προϊόντα επινόησής του με τον

και καθιερώθηκαν στις συναλλαγές εξειδικεύοντας και διακρίνοντας ατομικώς το επίδικο πρόγραμμα και όχι ως γνώρισμα της, μετέπειτα συσταθείσης επιχείρησης (βλ. σχετ. και Μαρίνο, «Πνευματική Ιδιοκτησία», 2004, σελ. 106, 107, πλαγιαρ. 198, 199), η οποία δεν μπορεί να χρησιμοποιεί τις ανωτέρω λεκτικές ενδείξεις, προκειμένου να αποφευχθεί η σύγχυση του μέσου καταναλωτή ως προς την προέλευση του συγκεκριμένου προϊόντος. Κατόπιν των ανωτέρω, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που έκρινε ομοίως και κατέληξε στα ίδια συμπεράσματα σε σχέση με τα προαναφερθέντα ζητήματα, ορθώς το νόμιο ερμήνευσε και εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε, γι' αυτό και οι λόγοι της κρινόμενης έφεσης, υπό τα στοιχεία IV' και VIII', με τους οποίους οι εκκαλούντες - εναγόμενοι - ενάγοντες μέμφονται την εκκαλούμενη απόφαση ότι διέλαβε εσφαλμένες κρίσεις στο σκεπτικό της και δη, με τον IV' λόγο, ότι δέχθηκε πως η ένδειξη καθιερώθηκε στις συναλλαγές ως διακριτικό γνώρισμα του επίδικου προγράμματος Η/Υ και όχι ως διακριτικός τίτλος της πρώτης από

**25ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

αυτούς και με τον VIII' λόγο, ότι δέχθηκε πως ο δεν παραβίασε την υποχρέωση πίστης προς την εταιρεία, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι κατ' ουσία. Απορριπτέος, εξάλλου, τυγχάνει και ο, υπό το στοιχείο VII', λόγος της κρινόμενης έφεσης, με τον οποίο οι εκκαλούντες-εναγόμενοι-ενάγοντες διατείνονται πως η εκκαλουμένη έσφαλε απορρίπτοντας τον προταθέντα, πρωτοδίκως, ισχυρισμό τους ότι η πρώτη από αυτούς τυγχάνει κυρία βάσης δεδομένων, στην οποία είχαν καταχωριστεί όλες οι πληροφορίες από τους πραγματογνώμονες και τις ασφαλιστικές εταιρείες και, συνεπώς, έχει δικαίωμα επ' αυτής, κατά το άρθρο 45^A του Ν. 2121/1993. Τούτο διότι ουδόλως αποδείχθηκε ότι η εταιρεία προέβαινε στην επικαλούμενη καταχώρηση, έχοντας δημιουργήσει, μάλιστα, προς τούτο, σχετική υποδομή, απασχολώντας κατάλληλο υπαλληλικό προσωπικό και καταβάλλοντας ιδιαίτερη, σύνθετη προσπάθεια και εξειδικευμένη εργασία για τη συνεχή ενημέρωση, τακτοποίηση και διευθέτηση των πολυπληθών, σημαντικών πληροφοριών. Αντιθέτως, αποδείχθηκε ότι η καταχώρηση στο διακομιστή («server»), που διατηρούσε η εταιρεία, αποτελούσε αναγκαίο επακόλουθο της τεχνικής εφαρμογής για τη λειτουργία του επίδικου προγράμματος. Στην ιστοσελίδα αναγράφεται ως σκοπός του, εν λόγω, προγράμματος η διατήρηση χώρου εισαγωγής, ταξινόμησης και διακίνησης πληροφοριών και δεδομένων στο διαδίκτυο, ενώ, επισημαίνεται στο χρήστη ότι το περιεχόμενο, η εγκυρότητα και η ακρίβεια των δεδομένων των αποθηκευόμενων στη βάση δεδομένων της ιστοσελίδας, ανάγεται, αποκλειστικά και μόνο, στην ευθύνη των χρηστών της και, σε καμία περίπτωση, δεν ελέγχονται τα δεδομένα από την η οποία αναφέρεται ότι δεν φέρει ευθύνη ή υποχρέωση για τη διαγραφή, φθορά ή αποτυχία αποθήκευσης, λήψης αρχείων, δεδομένων ή άλλου περιεχομένου, που διακινείται μέσω της ιστοσελίδας ή υπηρεσίας του δικτυακού της τόπου. Αναφορικώς δε με τα αρχεία που διακινούνται

από τους πραγματογνώμονες προς τις ασφαλιστικές εταιρείες, αυτά αποθηκεύονται εκτός από το διακομιστή και στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές εκείνων αλλά και των συνεργαζόμενων ασφαλιστικών εταιρειών (βλ. επίσης, τον όρο περί της επιστροφής των αρχείων, μετά τη λήξη της σύμβασης ή κατόπιν εντολής, στις ασφαλιστικές εταιρείες, από την πρώτη εκκαλούσα-εναγομένη-ενάγουσα, που περιέχεται στα ιδιωτικά συμφωνητικά παροχής δικαιώματος χρήσης του προγράμματος, που υπογράφονται μεταξύ τους). Κατά συνέπεια, το δικαίωμα του πρώτου εφεσιβλήτου-ενάγοντος-εναγομένου να εξάγει και να κάνει χρήση των πληροφοριών που έχουν καταχωριστεί κατά τη λειτουργία του προγράμματός του, είναι ενεργό, απορριπτόμενου κάθε αντίθετου ισχυρισμού των αντιδίκων του και, μετά ταύτα, του προαναφερόμενου, υπό στοιχείο VII', λόγου της έφεσης, ως ουσιαστικά αβάσιμου, αφού το πρωτόδικο δικαστήριο, καταλήγοντας στο ίδιο συμπέρασμα, δεν έσφαλε στην κρίση του. Εξάλλου, από την παράνομη και υπαίτια, κατά τα άνω αποδειχθέντα, προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας του πρώτου εφεσιβλήτου-ενάγοντος - εναγομένου επί του προαναφερόμενου προγράμματος Η/Υ, από τους εκκαλούντες-εναγομένους-ενάγοντες, προκλήθηκε σε αυτόν ζημία, συνιστάμενη στην απώλεια της αμοιβής που θα λάμβανε από την παραχώρηση της χρήσης και εκμετάλλευσης του λογισμικού σε ενδιαφερόμενες ασφαλιστικές εταιρείες. Δικαιούται, επομένως, αποζημίωσης από τους αντιδίκους του, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 65 §2 εδ. β' του Ν. 2121/1993, το μέγεθος της οποίας καθορίζεται, κατ' ελάχιστο όριο, στο διπλάσιο της αμοιβής που, συνήθως ή κατά νόμο, καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης του προγράμματος Η/Υ, που διενήργησαν οι ευθυνόμενοι, εις ολόκληρον, εκκαλούντες - εναγόμενοι - ενάγοντες (βλ. την IV' μείζονα πρόταση). Κρίσιμα στοιχεία για την αναγωγή της αφηρημένης, κατά νόμο, αποζημίωσης σε συγκεκριμένο εύλογο ύψος είναι, εν προκειμένω, ο αριθμός των τριών (αφού δεν αποδείχθηκαν και άλλες) ιδιωτικών συμβάσεων παροχής άδειας χρήσης του επίδικου προγράμματος που, αποδεδειγμένα, καταρτίστηκαν μεταξύ της

**26ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

πρώτης εκκαλούσας-εναγομένης-ενάγουσας και των ασφαλιστικών εταιρειών και

και εξακολούθησε η ίδια να εκμεταλλεύεται, χωρίς δικαίωμα και μετά την αποχώρηση του από αυτή, προσέτι δε και τα λοιπά στοιχεία της οικονομικής συναλλαγής τους, όπως αυτά, ήδη, αναφέρθηκαν παραπάνω, από τα οποία συνάγεται ότι το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε η πρώτη εκκαλούσα-εναγομένη-ενάγουσα εταιρεία καθορίζοταν με βάση την ετήσια χρήση του προγράμματος. Από τη συνεκτίμηση δε των στοιχείων αυτών με τα, αυτεπαγγέλτως, λαμβανόμενα υπόψη διδάγματα της κοινής πείρας και της λογικής (άρθρο 336 §4 ΚΠολΔ) σε σχέση με το καταβλητέο, από τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, τίμημα για την απόκτηση ετήσιας άδειας χρήσης ενός εξειδικευμένου προγράμματος Η/Υ, όπως το επίδικο, με βάση τα κρατούντα στη συναλλακτική πρακτική, ενόψει και της συγκεκριμένης επιχειρηματικής δραστηριότητάς της, κρίνεται ότι η πρώτη εκκαλούσα-εναγομένη-ενάγουσα θα εισέπραττε, για την ίδια αιτία, από μία ασφαλιστική εταιρεία, της οποίας ο αριθμός των εκθέσεων πραγματογνωμοσύνης υπερέβαινε τις 10.000, κατ' έτος, δικαιώματα χρήσης, τα οποία δεν θα υπολείπονταν του καθαρού ποσού των 4.200.-€, το οποίο θεωρείται ότι αποτελεί τη, συνήθως, καταβαλλόμενη για την παραπάνω αιτία, ετήσια αμοιβή. Κατά συνέπεια, εφόσον αποδείχθηκε ότι αυτή εισέπραττε, παρανόμως, δικαιώματα χρήσης από τρεις ασφαλιστικές εταιρίες, κατά το ενδιαφέρον, εν προκειμένω, χρονικό διάστημα, έπειται ότι το συνολικό ποσό που, κατά τη συνήθη πρακτική, η παραπάνω διάδικος εταιρεία θα εισέπραττε, ετησίως, από ισάριθμες, ιδίων δυνατοτήτων επιχειρήσεις, ανέρχεται σε 12.600.-€ (4.200.-€ X 3). Το ποσό δε αυτό της αμοιβής εκτιμάται ότι θα εισέπραττε και ο πρώτος εφεσίβλητος - ενάγων - εναγόμενος, με αντικειμενικά κριτήρια σύγκρισης και δη, με βάση τις κρατούσες, κατά το χρόνο επέλευσης

της ζημίας του, συνθήκες αγοράς για τη χρήση του προγράμματός του, αποκλειστικώς, από τον ίδιο, από τις άνω ασφαλιστικές εταιρείες (υπό τους ίδιους όρους και συνθήκες συναλλαγής, που προεκτέθηκαν), κατά τη συνήθη συναλλακτική πρακτική. Έτσι, αυτός δικαιούται να λάβει, ως αποζημίωση για τη ζημία του, το συνολικό ποσό των 25.200.-€ (12.600 X 2), που συνιστά, κατά τη διάταξη του άρθρου 65 §2 εδ. β' του Ν. 2121/1993, το διπλάσιο της παραπάνω, συνήθως, καταβαλλόμενης αμοιβής (ποσού 12.600.-€), για την ετήσια χρήση του επίδικου προγράμματος που έκανε, άνευ δικαιώματος, η υπόχρεη πρώτη εκκαλούσα-εναγομένη-ενάγουσα εταιρεία (βλ. σχετ. και ΑΠ 1993/2014 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ταυτοχρόνως, όμως, δικαιούται αυτός και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, την οποία υπέστη από την παράνομη και υπαίτια πράξη των εκκαλούντων-εναγομένων-εναγόντων σε βάρος του και η οποία, μετά στάθμιση όλων των άνω αποδειχθέντων, του είδους της προσβολής, του μεγέθους της, του αντίκτυπου αυτής στις συναλλαγές, των συνθηκών τέλεσής της, των δυσκολιών που βίωσε ο δικαιούχος για την προσπέλαση των δημιουργημένων προβλημάτων από τη συμπεριφορά των αντιδίκων του, της αποκλειστικής υπαιτιότητάς τους και των, εν γένει, κοινωνικοοικονομικών συνθηκών αμφότερων των διαδίκων πλευρών, εκτιμάται πως πρέπει να ανέλθει στο ποσό των δέκα χιλιάδων ευρώ (10.000.-€), το οποίο κρίνεται δίκαιο, εύλογο και ανάλογο των περιστάσεων. Μετά ταύτα, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που κατέληξε στα ίδια συμπεράσματα, έστω και με διαφορετική, εν μέρει, αιτιολογία, η οποία, παραδεκτώς, αντικαθίσταται από την παρούσα απόφαση (άρθρο 534 ΚΠολΔ), ορθώς, κατ' αποτέλεσμα, έκρινε σε σχέση με τα προαναφερθέντα ζητήματα, ερμηνεύοντας και εφαρμόζοντας το νόμο και εκτιμώντας τις αποδείξεις προσηκόντως, γι' αυτό και οι-λόγοι της κρινόμενης έφεσης και δη, αφενός ο, υπό το στοιχείο III', λόγος, με τον οποίο οι εκκαλούντες-εναγόμενοι-ενάγοντες παραπονούνται κατά της εκκαλούμενης απόφασης ότι διέλαβε εσφαλμένες κρίσεις στο σκεπτικό της και απέρριψε την ένστασή τους περί της έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης του πρώτου εφεσιβλήτου-ενάγοντος-εναγομένου ως

**27ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

προς την αξίωσή του αποζημίωσης λόγω ηθικής βλάβης και, αφέτερου, ο, υπό το στοιχείο VI', λόγος, με τον οποίο αυτοί υποστηρίζουν ότι, πλημμελώς, εφαρμόστηκε η διάταξη του άρθρου 65 §2 εδ. β' του Ν. 2121/1993, για τον υπολογισμό του ύψους της οφειλόμενης αποζημίωσης στον πρώτο αντίδικό τους, εξαιτίας της προσβολής του δικαιώματός του επί του πνευματικού του έργου (προγράμματος Η/Υ), πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι κατ' ουσία. Κατ' ακολουθία πάντων των ανωτέρω αποδειχθέντων, αφού ληφθούν υπόψη και τα διαλαμβανόμενα στην IV' μείζονα πρόταση της παρούσας, κρίνεται ότι, καθ' ο μέρος η, υπό στοιχείο B' (335/07.01.2013), αγωγή ασκήθηκε από την πρώτη εκκαλούσα-εναγόμενη-ενάγουσα, ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία

τυγχάνει απορριπτέα, ως προς αμφότερες τις βάσεις της, ως ουσιαστικά αβάσιμη [σημειωτέον ότι, η εκκαλουμένη δεν προσβάλλεται, ειδικώς, ως προς την κρίση της περί της απόρριψης της ίδιας αγωγής ως προς τους λοιπούς ενάγοντες (-εκκαλούντες) αυτής, ως απαράδεκτης ελλείψει ενεργητικής νομιμοποίησής τους στην άσκησή της, για τους εκτιθέμενους στην οικεία θέση της παρούσας λόγους], ενώ, αντιθέτως, η συνεκδικαζόμενη, υπό στοιχείο A', αγωγή (35836/13.12.2012) πρέπει να γίνει, εν μέρει, δεκτή, ως προς την κύρια βάση της (η εξέταση της επικουρικής βάσης αυτής παρέλκει), ως ουσία βάσιμη και (ως προς τα κύρια αιτήματά της): α) να αναγνωριστεί ότι ο ενάγων αυτής (-πρώτος εφεσίβλητος), είναι αποκλειστικός δικαιούχος, αφενός, του περιουσιακού δικαιώματος επί του προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή με την ονομασία

αφετέρου δε, του διακριτικού γνωρίσματος τούτου, συνιστάμενου στη λεκτική ένδειξη β) να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι (-εκκαλούντες): Ι) να απεγκαταστήσουν το πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή με την ονομασία στο οποίο λειτουργούν οι εφαρμογές και

και τα συνοδευτικά του αρχεία, από όλους τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές που χρησιμοποιούν, ii) να παραλείπουν, στο μέλλον, τη χρήση και την εκμετάλλευση του προγράμματος αυτού, έναντι οποιουδήποτε τρίτου, iii) να προβούν στην καταστροφή κάθε υλικού φορέα που ενσωματώνει το πρόγραμμα αυτό, καθώς και να διαγράψουν αυτό από κάθε είδους ψηφιακούς δίσκους που χρησιμοποιούν, iv) να παραλείπουν να χρησιμοποιούν τα διακριτικά γνωρίσματα

ως διακριτικά γνωρίσματα των προϊόντων και των υπηρεσιών που αυτοί παρέχουν, ακόμα και σε κάθε είδους έντυπα και διαφημιστικά, v) να παραλείπουν, στο μέλλον, να αναφέρουν στις συναλλακτικές τους σχέσεις, ότι η πρώτη εναγομένη είναι σχεδιάστρια, κατασκευάστρια και δημιουργός του επίδικου προγράμματος και vi) να παραλείπουν, στο μέλλον, κάθε άλλη ενέργεια που συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων του επ' αυτού και γ) να υποχρεωθούν αυτοί, εις ολόκληρον έκαστος, να καταβάλουν στον ενάγοντα: 1) αποζημίωση, ποσού είκοσι πέντε χιλιάδων διακοσίων ευρώ (25.200.-€) και 2) χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, ποσού δέκα χιλιάδων ευρώ (10.000.-€), σε αμφότερες τις περιπτώσεις, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής του έως την πλήρη εξόφλησή του. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που κατέληξε στα ίδια αποτελέσματα και αποφάνθηκε όπως παραπάνω (καθορίζοντας στο διατακτικό του και τις παρεπόμενες ποινές περί της απειλής σε βάρος έκαστου των εκκαλούντων-εναγομένων της Α' αγωγής, χρηματικής ποινής, ποσού 2.000.-€ και της απαγγελίας σε βάρος καθενός από τους δεύτερο και τρίτο από αυτούς προσωπικής κράτησης, διάρκειας ενός (1) μηνός, για κάθε παράβαση των ορισθέντων υποχρεώσεών τους, ως προς τις οποίες δεν υφίσταται ειδικό παράπονο κατά της εκκαλουμένης), δεν έσφαλε στην κρίση του.

V. Για να είναι ορισμένος ο λόγος έφεσης, κατ' άρθρο 520 §1 ΚΠοΔ, δεν αρκεί να αναφέρεται στο σχετικό δικόγραφο ότι παραβιάστηκαν ορισμένες διατάξεις ουσιαστικού (ή δικονομικού) δικαίου, αλλά πρέπει να προσδιορίζεται και το αποδιδόμενο στην

**28ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

προσβαλλόμενη απόφαση σφάλμα περί την ερμηνεία και εφαρμογή των επικαλούμενων διατάξεων, δηλαδή, να αναφέρεται με σαφήνεια σε τι ακριβώς συνίσταται η παραβίαση των διατάξεων αυτών (βλ. ΑΠ 420/2013 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στην προκείμενη περίπτωση, με τον, υπό στοιχείο XI' λόγο της έφεσης, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου του, οι εκκαλούντες - εναγόμενοι - ενάγοντες προβάλλουν την αιτίαση ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο παραβίασε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, τις σχετικές με τον υπολογισμό της δικαστικής δαπάνης διατάξεις, την οποία, υπερβαίνοντας τα εύλογα όρια, καθόρισε στα υπερβολικά ποσά, αφενός, των 4.000.-€, για τον πρώτο εφεσίβλητο-ενάγοντα-εναγόμενο και, αφετέρου, των 2.000.-€, για τον δεύτερο εφεσίβλητο-εναγόμενο . Ο λόγος αυτός είναι, προεχόντως, απορριπτέος ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας, διότι, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην, αμέσως, προηγηθείσα (V) μείζονα πρόταση, δεν αναφέρεται το αποδιδόμενο στην εκκαλούμενη απόφαση νομικό σφάλμα ως προς την ερμηνεία και την εφαρμογή των διατάξεων για τη δικαστική δαπάνη, δηλαδή, εάν ο καθορισμός των πιο πάνω ποσών οφείλεται σε μη νόμιμο υπολογισμό ή σε κάποια άλλη αιτία, ώστε να είναι δυνατό να ελεγχθεί η παραβίαση ή μη των σχετικών διατάξεων και να αποκλειστεί η περίπτωση του λογιστικού σφάλματος. Εξάλλου, οι εκκαλούντες-εναγόμενοι-ενάγοντες δεν προβαίνουν καν σε υπολογισμό του ποσού της δικαστικής δαπάνης που εκτιμούν ότι έπρεπε να καθοριστεί πρωτοδίκως. Σε κάθε, όμως, περίπτωση, ο λόγος αυτός της έφεσης είναι και αβάσιμος, διότι, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 58 §3, 63 §1 περ. ία και 68 §1 του Ν. 4194/2013 «Κώδικας Δικηγόρων» (ΦΕΚ Α' 208/27.09.2013), που ίσχυε κατά το χρόνο δημοσίευσης της εκκαλούμενης, 12934/2014, απόφασης, προκύπτει ότι το ελάχιστο όριο της αμοιβής του δικηγόρου, σε περίπτωση μη ύπαρξης έγγραφης συμφωνίας, καθορίζεται, για τη σύνταξη κύριας αγωγής, εφόσον το

αίτημά της αποτιμάται σε χρήμα, με βάση την αξία του αντικειμένου αυτής και, ειδικότερα, στην προκείμενη περίπτωση, σε ποσοστό 2%, όταν αυτή (αξία) ανέρχεται μέχρι το ποσό των 200.000.-€, ενώ, για τη σύνταξη προτάσεων, κατά την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης, η αμοιβή του δικηγόρου του εναγομένου είναι ίση με την αμοιβή της παραγράφου 1 του άρθρου 63 του Κώδικα και του δικηγόρου του ενάγοντος ορίζεται στο μισό της αμοιβής αυτής και, επομένως, εφόσον το αίτημα αμφότερων των αγωγών αποτιμάται σε χρήμα, κατά τα ανωτέρω, ειδικότερα, εκτιθέμενα, καθόσον, με την Α' αγωγή ζητείτο, πλην άλλων και η καταβολή στον ενάγοντα του συνολικού ποσού των 82.000.-€, εκ των οποίων, μετά τη μερική παραδοχή αυτής, επιδικάστηκε σε εκείνον το ποσό των 35.200.-€, ενώ, με τη Β' αγωγή ζητείτο η, εις ολόκληρον, καταβολή στους ενάγοντες (-εφεσιβλήτους) από τους εναγομένους (-εκκαλούντες) του ολικού ποσού των 90.000.-€, έπειτα ότι ο υπολογισμός από το πρωτόδικο δικαστήριο της καταβλητέας από τους εναγομένους - ενάγοντες (-εκκαλούντες) δικαστικής δαπάνης προς τους παραπάνω αντιδίκους τους (νυν εφεσιβλήτους), στα προαναφερθέντα ποσά, για την αμοιβή του πληρεξουσίου δικηγόρου τους, για τη σύνταξη αγωγής, προτάσεων, παράστασης κατά τη συζήτηση των αγωγών και για την πληρωμή των αναγκαίων εξόδων (καταβολή δικαστικού ενσήμου, επιδόσεις Α' αγωγής, δακτυλογράφηση δικογράφων), ταυτίζεται με επιδικασθέντα ποσά της δικαστικής δαπάνης για έκαστο δικαιούχο, που υπολογίστηκαν, κατά τα οριζόμενα στις, ως άνω, διατάξεις, για μεν την Α' αγωγή, επί του, μερικού, συνολικώς, επιδικασθέντος ποσού στον ενάγοντα αυτής, για δε τη Β' αγωγή (λόγω της απόρριψής της), επί του αιτούμενου με αυτήν ποσού, προσαυξημένα κατά τα αναγκαία ποσά για την κάλυψη των λοιπών εξόδων που μνημονεύθηκαν προηγουμένως (επιδόσεις, κλπ). Σημειώνεται ότι, σε κάθε περίπτωση, τα καθορισθέντα στα, πιο πάνω ποσά, δικαστικά έξοδα του ενάγοντος-εναγόμενου και του δεύτερου εναγόμενου

ως νικησάντων διαδίκων, που αφορούν τον πρώτο βαθμό δικαιοδοσίας, προσδιορίστηκαν, κατά προσέγγιση, ορθώς,

**29ο φύλλο της υπ' αρ. 2524/2018 απόφασης του Εφετείου
Θεσσαλονίκης**

προς τα ελάχιστα προβλεπόμενα από το νόμο όρια αμοιβής του πληρεξουσίου δικηγόρου τους και των λοιπών εξόδων του και κρίνονται εύλογα και προσήκοντα, κατόπιν και του συναφούς αιτήματός τους, αφού οι εναγόμενοι-ενάγοντες ήττήθηκαν (βλ. άρθρα 176 και 191 §2 ΚΠολΔ και ΑΠ 4665/2011, ΕφΠειρ 414/2015 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επομένως, ο προαναφερόμενος, υπό στοιχείο XI', λόγος της έφεσης πρέπει να απορριφθεί, για τις αιτίες που εκτέθηκαν, αφού το πρωτόδικο δικαστήριο δεν έσφαλε στην κρίση του ως προς τον υπολογισμό της δικαστικής δαπάνης που επιδίκασε κατά των ήττηθέντων διαδίκων. Κατόπιν δε της απόρριψης όλων των λόγων της έφεσης, πρέπει και αυτή να απορριφθεί, στο σύνολό της, ως ουσία αβάσιμη. Τα δικαστικά έξοδα που προκλήθηκαν από την άσκηση της κρινόμενης έφεσης, η οποία απορρίφθηκε, του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ των διαδίκων, στο σύνολό τους, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 179 περ. τελ. ΚΠολΔ (βλ. και άρθρα 183 και 191 §2 ΚΠολΔ). Τέλος, λόγω της ήπτας των εκκαλούντων, το παράβολο ποσού διακοσίων ευρώ (200.-€), το οποίο, κατά τα προεκτιθέμενα, κατατέθηκε από αυτούς, κατά την άσκηση της έφεσης τους, βάσει της διάταξης του άρθρου 495 §4 εδ. α' του ΚΠολΔ, όπως ίσχυε πριν από την τροποποίησή του με το Ν. 4335/2015, πρέπει να εισαχθεί στο δημόσιο ταμείο, κατ' εφαρμογή του εδ. ε' της, ως άνω, παραγράφου του ίδιου άρθρου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων την, από 26.09.2014 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 3765/29.09.2014, έφεση κατά της 12934/2014 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία.

Δέχεται την έφεση κατά το τυπικό της μέρος και

Απορρίπτει αυτήν κατ' ουσία.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα, του παρόντος βαθμού

δικαιοδοσίας, μεταξύ των διαδίκων, στο σύνολό τους.

Διατάσσει την εισαγωγή του κατατεθέντος από τους εκκαλούντες, παραβόλου, ποσού διακοσίων ευρώ (200.-€), που αναφέρεται στο σκεπτικό της παρούσας, στο δημόσιο ταμείο.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στη στις 13 Σεπτεμβρίου 2018.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ /

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στη στις 31 Οκτωβρίου 2018, με τη συμμετοχή στη σύνθεση για τη δημοσίευση, ως Προέδρου της Προέδρου Εφετών ως μελών των Εφετών (λόγω προαγωγής και μετάθεσης της Εφέτη) και και με γραμματέα την χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΙΓΑΙΟΣ ΦΛΑΜΒΑΡΙΔΟ ΥΠΟΙΚΕΙΑΚΟ
Θεσσαλονίκη 23/1/2019
σ. 201 αποκλιτέας